

Å STILLE SEG I GAPET

Takk, broder Neville. La oss forbli stående bare et øyeblikk nå, idet vi bøyer oss i bønn. La oss bøye våre hoder. Og hvis det er et spesielt bønnebegjær, så la det bare bli kjent ved å løfte deres hender. Hold nå i ditt hjerte de tingene du trenger, og be den Himmelske Far at Han vil gi det.

² Vår Himmelske Far, vi kommer til Deg nå i Herren Jesu Navn. Vi kommer og tror at de tingene vi ønsker, skal gjøres kjent i bønn, og hvis vi tror at vi får det vi ber om, vil det bli gitt. Dette løftet er så sant. Alle disse årene har vi sett Det bli bevist, og vi vet at Det er sant. Vi ønsker å takke Deg for det første for å spare livene våre og la oss få være her igjen, sammen, samlet her i Herrens forsamling.

³ Vi takker Deg for menigheten og for pastoren, og for den store Sannhet som den er bygd på og står for. Vi takker Deg for hver person som er i Guddommelig Nærvær. Og vi ber om at Du må være nådig mot oss i dag, og gi oss den forståelsen som vi trenger, så vi kan være mere effektive tjenere for Deg. Det er vårt hjertes begjær å tjene Deg med ærbødighet og med et oppriktig hjerte, og at Du kan få det aller beste ut av livene våre. Hver dag, må vår vandring være slik at Du vil ha velbehag i de tingene vi gjorde den dagen.

⁴ Nå ber vi for alle de syke og trengende i dag, som er her i Guddommelig Nærvær og i nærværet av Dine helligdommer rundt om i verden, at den store Jehova vil komme i Sin kraft og helbrede alle de syke og plagede. Gi ære til Ditt mektige Navn! Velsign enhver hemmelighet i hjertet, denne morgenen, disse bønnebegjærene. Vi ber nå, mens Du ser ned i ethvert hjerte og ser hva de tenkte på da de løftet hånden sin, og gi dem deres ønske. Og velsign oss mens vi fortsetter å tilbe Deg. Og når vi forlater bygningen denne formiddagen og vi går til hjemmene våre, må vi kunne si som de som kom fra Emmaus: "Brant ikke hjertene våre i oss mens Han talte til oss langs veien?" Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

⁵ Jeg vil gjerne si at det er godt i morges å være her i forsamlingen igjen, i Herrens Nærvær. Og det er noen måneder siden jeg kom tilbake. Og forrige søndag planla jeg å komme ned, men jeg—jeg antar at det ikke var Herrens vilje. Av en eller annen grunn er denne dalen veldig usunn for meg. Så snart jeg kommer inn i dalen, jeg er allergisk for luften som er her, og jeg får utslett overalt. Og jeg tror utslettene bare gikk rett inn i magen, og jeg ble så syk, jeg . . . skalv og ristet og frøs. Og jeg kunne ganske enkelt ikke komme ned, selv om jeg stod opp og prøvde å presse

meg til å gjøre det. Og jeg—jeg vet at jeg—jeg har . . . Dalen er veldig usunn, og den er usunn og—og det er ikke meningen at jeg skal bo der.

⁶ Så ønsker vi å fortelle, at vi har hatt en stor tid i Herrens tjeneste, ut over de ulike delene av landet hvor Herren har kalt oss til tjeneste. Og nå regnet jeg ikke med å tale over noe spesielt denne morgenen, men broder Neville ville så gjerne at—at jeg skulle si noe mens jeg er her med folket. Så jeg . . . Han er alltid høflig på den måten, slik vi alle kjenner broder Neville. Og vi elsker broder Neville. Vel, det går ikke en dag uten at jeg tenker på han og hans kone og familie, og barna hans, ber for dem. Gud gi ham styrke til å fortsette, holde på videre! Som vi vet, så løper tiden vår ut. Vi er bare så nær u- . . . morgendagen, det er Kveldslyset for i dag. Og jeg . . .

⁷ Familien vår er i Vest. Vi har det fint alle sammen. Og jeg la på meg tolv pund, og mistet ti av dem etter at jeg kom tilbake. Og Billy Paul la på seg atten pund. Og Rebekah og Sarah og Joseph, alle la på seg. Men selvsagt la ikke min kone på seg. Så—så jeg ville ikke risikere å si dette her oppe, vet dere, for jeg må reise hjem etter en stund. Så jeg . . . Men vi har hatt en—en vidunderlig, vidunderlig tid, og så takknemlige. Vi . . .

⁸ Nesten litt trist, tenkte jeg, å komme tilbake, men det er én viktig ting, to ting som vi hovedsakelig savner, som det ikke er noe annet sted som kan erstatte. En ting, vennene våre her og menigheten. Uansett hvor vi drar finner vi venner, og vi er takknemlige for våre venner. Men det er noe med de vennene som har stått sammen med deg i tykt og tynt, så det er ingen måte å erstatte de vennene på. Det er det samme hva en annen venn kan være, det er ingen måte å erstatte en slik venn på. Du er bare presset inn i dem, dere er ett. Og vi sammen venter på Herrens Komme, etter som dagene går. Og det er litt vanskelig å prøve å tro at dere kunne . . . Dere kan ikke skilles.

⁹ Jeg kom til å tenke på et Skriftsted som jeg tror Paulus skrev, og sa i Korinterne, at: “Det er ikke noe nåværende, ikke noe fremtidig og ingen krefter eller nakenhet, sult, fare eller noen nåværende skapning, eller liv eller død, som kan skille oss fra Guds kjærlighet som er i Kristus Jesus.” Ikke engang døden kan skille oss, fordi vi er forenet sammen i hjerte, i dette herlige fellesskapet rundt Guds Ord. Og selv ikke døden kan skille oss. Vi vil være forenet i de store Evigheter, for alle tider og tidsaldre.

¹⁰ Og så er det barna . . . Vi går på møte, om morgenen, selvfølgelig. Men hvor enn du går, så er det ikke en . . . Det er ikke dette lille tabernaklet på hjørnet. Og det er noe med det, jeg—jeg savner å høre den lille, gamle klokken og jeg . . . som klinger her oppe på toppen, på morgenen. Og jeg tror ikke den ringer nå for tiden, fordi de har ikke satt på spiret ennå, for klokken.

¹¹ Og så å samles her ved Eighth and Penn Street, hvor jeg for omtrent trettifem år siden knelte ned her i en myr, for å bygge min første kirke, og hvordan Herren Jesus ledet meg i det. Og i dag står den som en liten helligdom her. Og murstein og sement, det står som en helligdom. Men nede på innsiden av hjertet mitt er det en helligdom som vil vare så lenge jeg har hukommelse. Det er en . . .

¹² Og det som skaper en menighet er ikke bygningen, det er menneskene som samler seg i den for å tilbe Gud. Vi er takknemlige for disse tingene.

¹³ Og nå tenkte jeg, siden kanskje tiden vår var ute, nesten, og— og vi har ikke mye tid igjen, at jeg bare ville oppdatere dere litt om noen ting som har skjedd. Og så kommer jeg til å lage noen lydbånd mens jeg er her, for jeg har lovet dere, ser dere, at hvert eneste nytt budskap, lydbåndbudskap, først ville komme fra denne plattformen. Det er her alle lydbåndene blir lagd, ikke der ute. Nå, broder Jim og dem går og selger lydbånd i møtene, og så videre, men det er alltid fra noe som har kommet herfra først. Skjønner? Om dere sjekker tilbake hvor som helst, vil dere finne ut det. Det er mitt løfte til dere, og det vil fortsette på den måten inntil Herren Gud forandrer det.

¹⁴ Og jeg tror nå at vi har lydbånd-kjøpere fra hele verden, et Budskap som kommer ut herfra, sirkulerer verden rundt. Skjønner? Ute i junglene og overalt, går Det ved lydbåndopptak. Og til hedningene, og så videre, ved mange, mange ulike språk som Det blir oversatt til. Så jeg ønsker, mens jeg er her, om Herren vil, å lage noen nye lydbånd. Og om mulig, hvis pastoren ikke har noe som brenner på hans hjerte i kveld, vel, så ønsker jeg kanskje å lage et lydbånd i kveld.

¹⁵ Og så reiser jeg til Arkansas i morgen, og, eller tirsdag, rettere sagt, tirsdag morgen, for å hjelpe til i et lite stevne der med International Brotherhood of Christians. Jeg tror . . . Eller kanskje jeg ikke uttalte det riktig. Det er noe med National Brotherhood of Christians. Jeg vet faktisk ikke. Jeg beklager. Det er fryktelig, ikke sant? [En broder sier: "Associated Brotherhood of Christians."—Red.] Takk, sir. Associated Brotherhood of Christians. Og det var meningen at jeg skulle ha hele uken, fra søndag nå, videre ut uken. Men i dag holdt jeg av for tabernaklet, for å være her nede. Og så—så vil jeg dra på fredag . . . Er det, sir, er . . . Fredag er når møtene avsluttes der nede. Og jeg vil prøve å komme tilbake lørdag kveld, for å være her søndag morgen, om Herren vil. Jeg vil lage et nytt lydbånd. Og kanskje jeg i løpet av denne tiden, vil jeg lage noen få lydbånd før vi drar.

¹⁶ Og så ivrer jeg virkelig for Baton Rouge, Louisiana, til det stevnet. Og så—og så komme tilbake. Og deretter er det meningen at jeg skal dra, selvsagt, til Anchorage. Skjønner? Og—og fra Fairbanks og Anchorage, til Christian Full Gospel Business Men,

til de lokalavdelingene. Og så tilbake. Og om Herren vil, opp til Chicago den siste uken i juli.

¹⁷ Og jeg regner da med, at jeg omtrent på den tiden, må skynde meg å få barna til Arizona igjen for å være i . . . få dem på skolen der ute. Fordi, Charlie, jeg må være her rundt den femtende august. Så jeg—jeg ønsker å være tilbake innen da, om Herren vil, nede i Kentucky. Alle ler, kanskje noen av nykommerne ikke vet hva det betydde. Og håper bare ikke at det høres ille ut fra plattformen, men det er da ekornsesongen begynner. Så, Mamma Cox, jeg er avhengig av det, ser du, av et par uker der nede som ferie.

¹⁸ Nå tror jeg . . . jeg har noe her som Billy skrev til meg, noen små notater. Og en av dem lyder: “Pappa, broder Neville ønsker å vite om du kan innvie to barn.” Selvfølgelig, det går fint. Og, ja, vi har et—innvielsesmøtet som . . . Vi kan like godt ha det nå. Og så tenker jeg at vi tar de neste førtifem minuttene, eller noe, og gir et sammendrag av noen av de tingene som har skjedd.

¹⁹ Nå, mange av menneskene og menighetene, siden jeg har . . . Dette er et åpent tabernakel. Det har aldri vært en denominasjon, og Gud gi at det aldri vil bli det. Fordi vi ønsker at dette skal være et sted hvor vi ikke har noen—noen lov utenom kjærlighet, noen læresetning utenom Kristus, noen tekstbok utenom Bibelen. Og så har vi ingen medlemskap, vi har fellesskap med hverandre, for alle mennesker, alle denominasjoner. Alle er velkomne og vi har—og vi har fellesskap rundt Guds Ord, hvor alle kan føle seg så velkomne så mulig. Og i all hovedsak, elsker vi bare Herren Jesus. Og—og vi er ikke en—en lærd gruppe her. Vi er bare vanlige mennesker som bare prøver å lese Bibelen og ikke legge noen tydning til Den utenom akkurat det Den sier. Bare . . .

²⁰ Jeg tror at Gud vil dømme verden en dag ved Bibelen. Nå, hvis de er . . . Han kommer til å dømme verden. Og hvis det ikke er en standard å dømme ved, hvordan vil menneskene vite hva de skal gjøre? Skjønner? Det ville være Gud . . . Du kunne ikke tillegge urettferdighet til—til Gud. Og Gud må ha noe som Sin standard, som Han dømmer menneskene etter. Derfor, hvis Han dømmer den ved Den romersk-katolske kirke, så går Den greske kirke, Den ortodokse katolske, og mange av dem, uten tvil fortapt, og resten av verden. Hvis Han dømmer den ved Den gresk-ortodokse katolske kirke, og ikke ved Den romerske kirke, så vil de andre . . . Da går Den romerske kirke og resten av dem fortapt. Hvis Han dømmer den ved Den lutherske kirke, er presbyterianerne ferdig. Hvis Han dømte den ved presbyterianerne, er lutheranerne og baptistene ferdig. Skjønner? Så hvis Han dømmer den ved pinsevevnerne, så er alle utenom pinsevevnerne ferdig.

²¹ Men Han vil ikke dømme den ved noen menighet, etter min mening, fordi det er for mye forskjeller og for mye forvirring.

Men Han vil dømme den, Bibelen sier: “Han vil dømme verden ved Jesus Kristus.” Nå, det er Bibelsk. Nå . . . Og i Bibelen står det: “I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss.” “Den samme i går, i dag og for evig.” Så, Han er Ordet, og *Dette* er Kristus i bokstavform. Og i Apokalypsens Bok til katolikkene, Åpenbaringen til protestantene, i det 22. kapitlet da denne Boken var fullført, sa Jesus Selv: “Hvis noen tar ett Ord fra denne Boken, eller legger ett ord til Den, den samme, hans del, vil bli tatt bort fra Livets Bok.” Så jeg . . . Grunnen til at vi tror dette, og holder oss helt nøyaktig, ikke noe . . . Han kan gjøre ting Han ikke har skrevet her, vi vet det. Men så lenge vi bare holder oss til det Han har skrevet, vil det være fint.

²² Og nå, i innvielsen av barn, er det mange mennesker, metodistene bestenker dem. Og—og jeg tror de har sin første nattverd i Den katolske kirke, eller lutherske, rundt tolv år gamle, og et—et slags dåpsmøte når de blir født. Jeg—jeg tror babyene blir bestenket. Og—og jeg tror det splittet nasareerne fra metodistene for mange år siden, i barnedåp. Jeg tror det er riktig, broder Brown. Jeg—jeg—jeg tror det var det som splittet metodistkirken og nasareerne, fordi nasareerne ikke aksepterte barnedåp. Men for oss, her på tabernaklet, hvis vi skal holde oss til det Bibelen sier, er det ingen steder i Bibelen der de noen gang bestenket noen, i hvert fall ikke en baby, ikke engang en voksen. Men de . . . Bibelen sier, det eneste stedet i vår Bibel for barna: “De hadde med spedbarn til Jesus, og Han . . . for at Han kunne legge hendene Sine på dem og velsigne dem.” Og Han sa: “La små barn komme til Meg og hindre dem ikke, for slike hører Himmelens Rike til.”

²³ Nå, derfor vet vi at vi er fattigslige hender, pastoren og jeg, eller en hvilken som helst pastor, til å erstatte hendene til Herren Jesus. Og hvis Han var her denne morgenen, ville disse foreldrene bringe babyen til Kristus. Men siden vi er her og representerer Ham, at vi representerer Ham, så bringer de barna til oss. Og vi innvier dem til Herren, ved å legge hendene våre på dem, til minne om Hans mektige Ord og Hans handling. Så det er slik vi innvier de små.

²⁴ Jeg tenkte at om en mor kanskje er her med babyen sin som ikke er innviet til Herren, at hun kanskje ønsker å komme sammen med disse mødrene og fedrene som vil innvie barna sine. Vi bringer dem bare opp hit og legger dem fram for Gud, og ber for dem, og sier til Herren at vi legger hendene våre på dem, i—i Hans sted. Og det er så nær Skriften som jeg har funnet så langt. Nå, du kan kanskje finne fram læreboken din og finne noe som en gruppe menn sa, men jeg mener hva Ordet sa, ser du. Nå synes jeg at jeg har gjort det riktig, riktig klart hva det er.

²⁵ Hvis pianisten nå (Er du pianisten, broder?) vil komme opp hit. Er ikke det ille, at jeg spør i min egen menighet: “Hvem

er pianisten?” Jeg må nesten banke på døren. Ja vel. De synger denne lille sangen, eller spiller den.

Bring dem inn, bring dem inn,
Bring de små til Jesus.

²⁶ Og mens forsamlingen synger denne, la oss reise oss opp. Og la mødrene og fedrene som bringer sine små, komme nå og stå. Ja vel.

Bring dem inn, bring dem inn,
Bring de små til Jesus.

Nå, pastor . . . Nå har vi en liten—liten kar her som sover. Og noen ganger sier de “amen” litt høyt, så vi forstår det, de er babyer. Hva er navnet ditt, sir? William Henry Vincent. Og den lille jenta di? Christina Maria Vincent. Hvilken nydelig liten krabat som ligger på skulderen til faren sin. Kan jeg holde henne? Christina, jeg kan ikke erstatte faren din her, ser du. La oss . . . Vil du legge hendene på babyen.

La oss bøye våre hoder.

Vår Himmelske Far, vi nærmer oss Din Trone, som i dag, langt der oppe, vår tro løfter oss over månen, stjernene, over solsystemet, inn i Nærværet til den Allmektige. Vi kommer med dette nydelige, lille barnet. Vi vet ikke hva vi holder i armene våre, Herre. Det er kanskje en stor tjener for Deg, i tiden som kommer. Vi håper det er slik. Men faren til barnet har brakt den lille til oss, slik at vi kan legge hendene på det. For, vi har bekjent oss til å være Dine tjenere som handler i Ditt sted inntil Du kommer tilbake, da tar Du over alle ting. Inntil da, Herre, skal vi tjene Deg med sannhet og oppriktighet.

Og med hendene våre lagt på denne lille jenta, velsigner vi henne i Herren Jesu Kristi Navn. Stoler på at Du vil gi henne et langt liv, om Jesus drøyer, og må hun bli en stor tjener for Deg. Velsign hjemmet som hun vil vokse opp i. Må hun bli oppdratt i Guds formaning, og tjene Ham alle dagene av sitt liv. Velsign foreldrene hennes, og må de få oppleve å se dette barnet som et ærefullt kar for Herren, på grunn av deres handling i dag, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Gud velsigne dere.

Gud velsigne deg, sir. Hennes navn er . . . [En søster snakker til broder Branham—Red.] Dette er søster Tabet, Teresa, jeg vet ganske enkelt ikke om vi vil klare å holde Teresa, eller ikke. Jeg tror ikke det. Hun vet litt mer.

Vel, la oss bøye våre hoder.

Vår Himmelske Far, idet vi legger hendene våre på søsteren til denne lille som nettopp er innviet til Deg, foreldrene ønsker at denne lille skal innvies, også. Må Herren Jesu Kristi nåde hvile over dette barnet, og gi henne et langt liv, et velsignet liv i tjeneste for Deg, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Gud velsigne dere nå, velsigne dere alle. Dere er veldig heldige foreldre, denne morgenen, for å ha de to nydelige små krabatene.

Hans navn? [Faren sier: “Joe William Cartwright.”—Red.] Joe William Cartwright. Han tar sin siesta denne morgenen, tror jeg. Ja vel. Nå, hvis dere—dere alle . . . Vel, du kan holde ham hvis du—hvis du heller vil det, frue. Det er fint. Joseph, kom opp hit. Ja vel. Og du kan holde ham hvis du ønsker.

Vår Himmelske Far, vi bringer til Deg, denne lille Joseph William Cartwright. Faren står, denne morgenen, for å gi tilbake til Deg det som Du har gitt til ham, i et liv i tjeneste. Gud, velsign den lille, og må han leve et langt liv, sunn, sterk, og bli en stor tjener for Deg. Velsign hans far og mor, hjemmet han vil vokse opp i. Må Kristus være den usynlige Gjesten til enhver tid. Og vi gir denne lille gutten til Deg, for et liv i tjeneste, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Velsigne deg, broder Steve Cartwright.

Liten jente? [Søsteren sier: “Ja, sir.”—Red.] Frue? [“Sylvia Shippy.”] Sylvia Shippy.

Vår Himmelske Far, vi legger hendene våre på denne lille jenta, idet hennes kjære bringer henne hit denne morgenen, stående ved alteret. Må velsignelsene som ville komme over henne, om Herren Jesus la Sine Egne naglemerkede hender på dette barnet, må de velsignelsene hvile over den lille. Velsign henne nå, og må hun leve et langt, lykkelig liv, og bli en tjener for Deg. Og velsign hennes hjem, hennes foreldre, hennes kjære. I Jesu Kristi Navn gjør vi denne handlingen, i henhold til Bibelen. Amen.

Velsigne deg . . . ? . . . Velsigne deg . . . ? . . .

Ser dere, han kommer til å bli en sanger. Hva er navnet? [Broderen sier: “Lori Ellen Myer.”—Red.] Lori Ellen Myer. Jeg sa: “Han kommer til å bli en sanger.”

Det minner meg. Jeg håper ikke dette høres ille ut, på møte, men en dag snakket jeg med en indianer. Hadde en liten baby der, og jeg sa: “Han er en fin kar. Og han er en fin kar.”

Og høvdingen så på meg, noen få minutter. Så kikket han ned, sa: “Men, ham, en henne.”

Jeg antar det er omtrent slik fremdeles.

Lille . . . Hva er navnet hennes? [Broderen sier: “Lori Ellen.”—Red.] Lori Ellen. Ellen er etternavnet ditt? [“Myer.”] Myer. [“Lori Ellen Myer.”] Lori Ellen Myer. Hun er en vakker liten ting.

Vår Himmelske Far, idet vi legger hendene våre på dette lille barnet, og i Bibelen sa de at de hadde med små spedbarn til Deg, og Du la hendene Dine på dem og velsignet dem. Og det

er handlingen som vi utfører til minne om Din store handling på jorden. Velsign dette barnet, dets foreldre. Må hjemmet være et sted for vedvarende bønn, tro. Og må den lille jenta leve et langt, lykkelig liv og være Din tjener alle de dagene. Og må det i denne familien ikke mangle noen. I Herligheten, må ethvert medlem være samlet rundt Guds store Trone, på den Dagen, og gå for å leve evig. Inntil da, Herre, må Dine Evige velsignelser hvile over barnet, som vi velsigner i Jesu Navn. Amen.

[En søster sier: “Her er søsteren hennes . . . ? . . .”—Red.] Velsigne deg, min broder. Denne lille . . . [“Hennes navn er Rebekah.”] Det er lillesøsteren hennes, Rebekah.

Himmelske Far, vi legger hendene våre på lille Rebekah og velsigner henne også, i Herren Jesu Navn, akkurat som om hun skulle til vannet, til bassenget. Og jeg stoler på, Herre, at dagen vil komme da hun kommer til ansvarsalderen, at hun vil ta sitt standpunkt, og gå rett ned til bassenget der, og bli døpt for tilgivelsen av hennes synder, i Herren Jesu Navn. Gi det, Far. Velsign henne nå, med lillesøsteren sin. Må hun leve et langt, lykkelig liv, og tjene Deg. Amen.

Velsign henne. Herren velsigne deg.

Dette henne? [Moren sier: “Dette er Jacqueline Grenault.”—Red.] Lille Jacqueline Grenault, ei pen, lita jente til.

Vår Himmelske Far, vi legger hendene på den lille jenta. Til minne om den mektige Herre Jesus, Som la hendene Sine på spedbarn og velsignet dem. Og må velsignelsen komme over barnet, som om Dine Egne hender var på det i dag. Hvis Du var her på jorden i en fysisk kropp, ville moren bringe barnet til Deg. Men siden vi, som Dine representanter, så kommer hun til den andre i rekken, da, Far. Og vi ber om at Du må velsigne dette barnet, som vi velsigner. I Jesu Kristi Navn, må det leve et langt, lykkelig liv i Din tjeneste. Velsign hjemmet det vil bli oppdratt i, må det være et hus for vedvarende bønn, i Jesu Navn. Amen. Velsigne deg.

Har du to av dem? [Søsteren sier: “Jeg har to jenter jeg ikke har innviet ennå . . . ? . . .”—Red.] Ja vel. Nå, denne lille gutten er . . . [“James David.”] James David. [“Humes.”] Humes. Jeg trodde jeg kjente deg, søster Humes. Du er misjonær, du og mannen din. Er mannen din med deg i dag? Vel, Herren velsigne broder Humes. Skal si du har noen fine, herlige små barn. Dette er David? Og dette er . . . [“James David. Dette er Joseph Benjamin. Da vi var i Florida . . . ? . . .”] Jeg snakket nettopp med søsteren fra Florida, i arbeidsværelset i morges. Denne lille gutten, da han var . . . De er fra Florida, da de var der, gikk den lille gutten ned i hagen, bare en guttunge, bitte liten smårolling, og han kikket opp. Hevdet at han så Jesus.

Nå, til lille David Humes. Vi legger hendene våre på ham, i innvielse til et liv i tjeneste for Jesus Kristus. Viderefør Dine

velsnelser over dette hjemmet, Herre. Og gjør hans far og mor, Herre, sterke og sunne, til å fortsette arbeidet som Du har kalt dem til å gjøre som misjonærer på feltet. Og må lille David leve et langt, lykkelig liv i tjeneste for Jesus Kristus. Vi ber om dette i Jesu Navn. Amen.

Og til hans lillebror, Joseph, Å Gud, bare en guttunge og kikket inn i himmelen og så skikkelsen til Herren Jesus. Må Guds velsnelser komme over denne lille gutten som vi innvier til tjeneste for Jesus Kristus, denne morgenen. Og må Din mektige Hellige Ånd lede dette barnet, Herre. Kanskje en gang i livet, hvis det er en morgendag, Du . . . vil han gå videre med Evangeliet som vi så—så tappert prøver å stå for i dag. Velsign ham, Far, som vi velsigner i Ditt Navn. Amen.

Velsigne deg. Gud velsigne deg. [Barnet sier: “Under det treet var der jeg så Jesus.”—Red.] Jesus stod under treet, hva han . . . ? . . .

Vel, jeg burde kjenne denne unge mannen. [En broder sier: “Stanley.”—Red.] Ja, sir. Hvordan går det? Men jeg klarer ikke komme på navnet hans. Danny Eugene Spaulding. Vel, jeg håper du følger i din fars fotspor, siden du er en liten gutt. Denne lille gutten, disse menneskene kommer til tabernaklet her, hele tiden. Og første gang jeg har sett ham siden han ble . . . Jeg antar, første gang jeg noen gang har sett ham. [Broderen sier: “Så langt jeg vet.”] Ja, det er første gang jeg noen gang har sett ham.

Himmelske Far, vi bringer Deg denne lille babyen denne morgenen som har blitt plassert under dette kristne hjemmets omsorg under veiledningen fra denne kristne faren og moren. Vi er takknemlige over å se små barn bli født inn i et slikt hjem, Herre, fordi vi tror at de vil bli oppdratt i Guds formaning. Jeg legger hendene mine på ham, med pastoren, i Jesu Kristi Navn. Må babyen leve og bli sterk og sunn og være en tjener for Deg i alle sine dager. Dette ber vi om, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Herren velsigne deg, Stanley. [Søster Spaulding snakker med broder Branham—Red.] Det var gjennom bønn at han ankom også. Det er veldig fint.

Han . . . Robert Douglas Samples. En pen, liten, blåøyd gutt til.

Himmelske Far, vi bringer Deg denne lille, blåøyde gutten i dag mens han står på alteret der sjeler har blitt født over de siste tretti årene. Må Du ta imot ham, Herre, denne morgenen, idet vi legger hendene våre på ham og innvier ham til Guds Rike og til tjeneste og til et—et liv med sunnhet og styrke. I Jesu Kristi Navn gjør vi dette. Amen.

Velsigne deg, lillegutt.

Hun ga deg . . . Jeg—jeg visste ikke, Jimmy, at det var du som stod der. Du store, og de var i . . . Den lille familien din vokser.

Veldig fint. Nå, hva er dets . . . Shawn Patrick Poole. Denne lille guttens bestefar og jeg har vært livslange venner, siden vi var små gutter på skolen. Vi var ikke stort større enn dette da vi møttes. La oss bøye våre hoder.

Himmelske Far, for kanskje omkring førti år siden, da jeg stod i skoledøren her oppe i Utica Pike, hadde jeg noen gang trodd at den lille gutten, vi, sjenerte, kikket bort på hverandre, at jeg en dag ville legge hendene mine på barnebarnet hans, innvie det til Herren Gud i Himmelen. Ta imot lille Shawn i dag, Herre, som en tjener for Deg. Moren og faren gir ham tappert til deg, for å gi tilbake til Gud det som har blitt gitt i deres varetekt. Må de leve et langt liv med sunnhet og styrke, og besluttsomhet i Kristus. Nå gir vi Deg denne lille gutten, i Jesu Kristi Navn, som et liv i tjeneste. Må han leve lenge og tjene Deg.

Er den lille jenta innviet? Hva er navnet hennes? Karla.

På samme måte, på lille Karla, legger vi hendene våre, denne morgenen, og innvier henne til tjeneste for Jesus Kristus. Gud, velsign henne. Må hun leve et langt, lykkelig liv. Må hun bli en tjener for Deg, alle dagene av dette livet. Gi det, Herre. Velsign hjemmet hennes. La det alltid være et sted for bønn og tro. Vi gir Deg denne nydelige, lille jenta, denne morgenen, fra hjertene til faren og moren som står på dette lille alteret, i Jesu Kristi Navn. Amen.

[Faren sier: "Navnet hans er James Poole."—Red.] En liten gutt. Han er oppkalt etter Jim. ["Ja."]

Vår Himmelske Far, faren til disse små holder nå i armene sine den siste lille skatten som Du ga ham i form av et barn, oppkalt ham etter faren hans, James. Gud, gi at han vil bli en visdommens mann som James i—i Bibelen. Jeg ber om at Du vil gi ham et langt, sunt liv, Herre. Og må han vokse opp, og hvis det er en morgendag, la ham få gå med Guds Ord. Gi det, Far. Til minne om hva Jesus Kristus vår Herre gjorde da Han var på jorden, legger jeg hendene mine på lille James Poole og innvier ham til tjeneste for Gud. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Velsigne deg, James! Velsigne de små!

En liten gutt; to av dem nå. Hva sa du? Jerry Dean Allen.

Herre Gud, på hodet til denne lille gutten, Jerry Dean Allen, må Jesu Kristi velsignelser hvile, idet vi legger hendene våre på ham, idet vi innvier dette unge livet til Deg, velsign hjemmet hans, foreldrene hans, og må han leve et langt, lykkelig liv i tjeneste for vår Gud og hans Gud, Som vi gir ham til nå, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Velsigne deg, lillegutt!

²⁷ Nå, jeg tror det var omtrent—omtrent alle som var nå. Vi er helt punktlike, klokken elleve. Nå, dere vet, jeg kan bare forestille meg, da jeg så disse mødrene som kom, og fedrene, med

disse babyene, å tenke på Josef og Maria den morgenen da Herren Jesus ble innviet.

²⁸ Broder Kidd, jeg hadde en liten samtale med noen på kontoret, men jeg—jeg hørte følelsesutbruddene dine i morges her ute, fra en—fra en mann på din alder. Og jeg antar at du fortalte om hvordan Herren helbredet deg i . . . forsamlingen. Og jeg ødela nesten bilen min, en morgen, for å komme til den eldre . . . Han er en gammel forkynner.

²⁹ Bare tenk, denne mannen, hans lille kone her, forkynte Evangeliet før jeg var født. Forkynte dette Evangeliet, oppe i fjellene og daler i Kentucky og Tennessee, blant kullgruvearbeidere, og ble jaget bort. Og de levde uten noe å spise. Og denne lille kona her, vasket på et vaskebrett for rundt tjue eller tretti cent om dagen, for å sende mannen sin ut på feltet for å forkynne Evangeliet. Det er nok til å gjøre en person begeistret, er det ikke?

³⁰ Og så å tenke på, at han lå der, da de aller beste legene sa: “Han er døende. Hans prostata, kreft i hele ham. Han kan ikke leve mer enn et antall timer, og høyst en dag eller to.” Og det er to eller tre år siden, tre år siden. Og her er han, denne morgenen, sunn, frisk og gir Gud ære. Så hvor gammel var du da du ble helbredet, broder Kidd? Omtrent hva var alderen da Gud . . . Hvor gammel er du, er han nå? [En søster sier: “Åttito.”—Red.] Åtti- . . . [“Åttitre i august.”] Ja vel. Han var rundt åtti år gammel da Gud helbredet ham. Vel, bryr Gud Seg om oss gamle? Ja visst, Han gjør det. Ja, sir!

³¹ Han helbredet Abraham da han var hundre år gammel, og Sarah da hun var nitti. Og de brakte fram Ismael, eller beklager, Isak. Er det riktig? Vi er veldig glade for dette.

³² Nå, dere er så vennlige, jeg kunne tale til dere hele formiddagen bare på denne måten. Men la oss bare lese noe av det dyrebare Ordet og så gå rett inn i møtet. Nå, jeg tror, om det er Guds vilje, så vil jeg bare oppdatere dere litt om ting som har skjedd. Og så i kveld, om Herren vil, ønsker jeg å tale over et—et emne. Jeg ønsker å ta det opp på lydbånd, først og fremst, for at det kan sendes ut. Er . . . Og hvis dere ønsker å komme og lytte, ja vel. Etter at pastoren er ferdig med budskapet sitt, så vil jeg ta mitt . . . Jeg vil lage dette lydbåndet. Jeg ønsker å tale om *Det røde blinkende Lyset på Hans Komme*. Hvordan ett av blinkene er rett på oss nå! Og jeg ønsker å tale over det i kveld, Hans blinkende, røde lys. Han er her, er rett for hånden nå. Signalet er på, toget er i kvartalet.

³³ 4. Mosebok, 16. kapitlet, til dere som vil slå opp og lese. Dette er det Evige Ord, så la oss lese ærbødig. Jeg ønsker å lese to vers av 4. Mosebok 16, det 3. og 4. verset, for å få en liten bakgrunn for hva jeg ønsker å si.

34 Og nå, hvis lydbåndene ikke er på, ønsker jeg at de skal slå dem på nå. Eller ordne det slik at denne delen her kan sendes ut. Dette skal sendes ut. Hvis dere ønsker, kan dere ordne lydbåndene deres der inne slik at denne delen her vil bli atskilt fra resten av møtet? Dere skjønner, dette er en—en ny ting. Nå, hvis dere kan stoppe det rett her, eller hva enn dere gjør, vel, så vil vi . . . Ønsker dere at jeg skal avbryte det bare et øyeblikk, så slå det på igjen, så det gir dere et spor til å vite hvor dere skal starte fra, eller kan dere starte der likevel? Starte likevel? Ja vel. Det er fint.

35 Nå skal vi lese 4. Mosebok 16:3 og 4.

De samlet seg mot Moses og Aron og sa til dem: Dere tar dere altfor mye til rette, for hele menigheten er hellig, hver eneste en av dem, og HERREN er midt iblant dem. Hvorfor skal dere da opphøye dere over HERRENS forsamling?

Da Moses hørte det, falt han på sitt ansikt.

36 Vår Himmelske Far, velsign disse få Ordene. “Og må vårt hjertes tanke, og våre leppers frukt være til velbehag for Ditt åsyn.” I Jesu Navn vi ber. Amen.

37 Jeg ønsker å—å ta dette som en tekst, for det jeg ønsker å si i formiddag. *Å stille seg i gapet.*

38 Om denne tiden som vi snakker om, eller leser, selvfølgelig, forstår vi alle at det var da Datan og—og—og Kora hadde bestemt seg for at—at de ville legge seg borti oppdraget som Gud hadde gitt Moses, og sa: “Du burde la hele forsamlingen gjøre *slik-og-slik*. De er alle hellige.” Og Gud hadde befalt Moses å lede folket til det lovede land. Og de sa: “Du tar på deg altfor mye å gjøre. Du prøver å gjøre deg til den eneste i flokken som—som har noe å si.”

39 Og dette mishaget Gud så mye at Han sa til Moses: “Atskill deg fra dem. Jeg—Jeg vil bare—Jeg vil bare drepe hele flokken, og begynne en ny generasjon med deg.” Og Moses falt ned innfor Guds Nærhet og sa at Han skulle komme over ham. Skjønner?

40 Nå, i dag, hvis Gud skulle utrydde folket, og det kom en tid da Gud hadde blitt lei av å håndtere synden vår, vi som stadig går feil, hvem ville stå som Moses, i dag for folket? Hvor ville vi finne en person som ville stå, eller kunne stå, som Gud ville akseptere på samme måte som Moses? Og Moses’ eget liv på jorden betydde så mye for Gud at det forhindret Guds vrede, og Gud ville ikke trå over Moses. Det har alltid vært en gåte for meg helt til jeg . . . En dag, i åpenbaring av Skriften, kom denne tanken til meg. For, dere skjønner, Moses, var i alle sine handlinger en som gikk imellom. Han var et bilde på Jesus Kristus.

41 Og da Gud skulle ta livet av hele verden og ødelegge den, og alle var syndere, og dømt til å dø, så døde Kristus for oss alle. Og Gud kunne ikke gå over Kristus, som var Hans Egen Sønn. Og

da ga Jesus Seg Selv frivillig, slik at Han kunne betale veien da hvis . . . Moses kunne ikke ha gjort det. Moses hadde ikke annet blod enn menneskelig blod, slik vi er. Så, derfor, hans blod ville ikke være . . . det ville ikke være tilstrekkelig. Men Jesus som var Guds Blod Selv, det skapende Guds Blod, Gud bare tilga hele menneskeheten da, for synd, fordi alt sammen var lagt på Ham. Og Han gikk til Golgata og døde utenfor Guds Nærvær, og led. Og ble kastet i helvete, fordi Han var synd, gjorde . . . våre synder på Ham. Og der er vår—vår byrdebærer, tok våre synder på—på Golgata, og fra Golgata til helvete; og Gud reiste Ham opp på den tredje dagen, som en soning for våre synder.

⁴² Og i dag er Han den eneste mellommann mellom Gud og mennesket, og fritt blir vi frikjent og tilgitt. Gud vet ikke engang at vi noen gang har syndet. Våre synder ble lagt i Forglemselens Hav, for aldri å bli husket mer. Vi kan ikke gjøre det selv; vi er begrenset. Han er uendelig. Og vi er begrenset, vi kan fremdeles huske, for vi er ikke store nok. Men Han er så stor at Han til og med glemmer at vi i det hele tatt har syndet. Vi er sønner og døtre i Hans Nærvær. Og alle ting som Han var, er vi. Han ble min synd, slik at jeg kunne bli Hans rettferdighet. Han ble din synd, for at din . . . Han . . . du kan bli Hans rettferdighet. Så Gud kan ikke se noen synd i deg så lenge din bekjennelse er i Jesus Kristus.

⁴³ Noen sa for en tid siden, sa: “Hvis jeg trodde på noe sånt, ville jeg virkelig satt i gang! Jeg ville ha skeiet ut og hatt en vill tid. Jeg ville gått til hver eneste dansesal. Jeg ville blitt så full, og alt mulig, fordi, . . .”

“Hvorfor?”

“Du er allerede forankret i Kristus. Hvilken rolle spiller det?”

⁴⁴ Jeg sa: “Det viser at du ikke har det.” Hvis Guds kjærlighet noen gang treffer ditt hjerte, i Jesu Kristi ømhet, ville du elsket Ham så mye at verden ville være død, som din synd. Det er slik du vet at du har Den Hellige Ånd. Ikke fordi du kunne skrike, rope, tale, tale i tunger, eller hva enn det er. Men når synden blir død, og du blir levende i Jesus Kristus. Åh, Guds kjærlighet, hvor rik, hvor ren! Skjønner?

⁴⁵ Nå, her i Louisville, Kentucky, for ikke lenge siden, fortalte en forkynner om en—en ung dame. Hun hadde ventet litt lenge i livet med å gifte seg, et sted rundt tjuefem, tretti år gammel. Og hun var en fin, trofast kristen jente. Og det var en bestemt mann i Louisville som ikke var det; han hadde ikke levd et så godt liv. Han hadde flydd på danser og veikroer, og så videre, men en dag fant han tilgivelse for sin synd og han—han ble en virkelig kristen, virkelig trofast kristen. Omtrent ett år senere ble han forelsket i denne unge damen, og den unge damen ble helt forelsket i ham. Og de ble gift.

46 Og etter at de hadde bodd sammen i rundt to år, sa de at denne unge damen sa til sin mann en dag, hun sa: “Kjære, jeg regner med at det er litt vanskelig for deg, som bare er en ny kristen”, sa, “jeg har vært en kristen siden jeg var ei lita jente, men”, “for deg, en ung kristen, som må motstå alle angrepene og prøvelsene som følger med det etter at du—du har syndet så lenge.”

Og han sa: “Vel, det er en kamp.”

47 Hun sa: “Jeg vil at du skal huske én ting, at hvis fienden forstyrrer deg et eller annet sted, og du faller og du går tilbake til synden, så hold deg ikke hjemmefra. Jeg vil at du skal komme hjem.” Sa: “Du vil finne den samme kona hjemme som du giftet deg med.” Og sa: “Jeg vil hjelpe deg å be igjen, og be igjennom, og komme tilbake til Gud igjen.” Sa: “Jeg—jeg—jeg—jeg vil ikke at du skal holde deg unna.” Sa: “Hør her, jeg giftet meg ikke med deg på grunnlag av hva du var, men jeg giftet meg med deg fordi jeg elsket deg.” Og hun sa: “Uansett hva du gjør, elsker jeg deg fremdeles. Jeg giftet meg med deg fordi jeg elsket deg.”

48 Og da mannen gikk på arbeidet den dagen, fortalte han det igjen på en . . . på stedet der han arbeidet. Han sa: “Nå, hvordan kunne en mann gjøre noe galt mot noe som det?” Når en kvinne, som elsker ham så mye at, uansett hva han gjorde, var villig til å komme tilbake og ta ham tilbake, og prøve på nytt. Skjønner? Det viser . . . Nå, gang det med en milliard og så får du en liten idé om hva Guds kjærlighet er. Skjønner?

49 Når et menneske blir glad i Jesus Kristus, blir verdens ting . . . Når du tenker på hva Han gjorde for deg i Lys av Skriften, ikke i lys av en eller annen følelse, men i lys av faktaene, hva det er, så er det noe som skjer inni deg. Når den nye Fødsel kommer, er synden død som midnatt. Når så lenge som det Lyset er i deg, hvordan kan mørket skinne? Det kan ikke gjøre det. Det var det Gud gjorde mot en mann som stilte seg i gapet, som kunne ta løftet. Og Moses var et—et bilde på dette Motbildet, det var derfor Moses stilte seg i gapet for folket.

50 Så forundrer jeg meg, i denne tid, over denne løsaktige, late, veike Laodikea tidsalder som vi lever i. Vi vet alle sammen, og har vært igjennom *Menighetstidene*, at vi lever i den siste tidsalderen, Laodikea Menighetstid. Og denne late, løsaktige, sorgløse, spøkende, syndige, lystens tidsalder som vi lever i nå, det er underlig at ikke Gud bare sier: “Gå til side, Menighet, Jeg vil bare utrydde hele gruppen.” Skjønner? Hvilken tidsalder vi lever i! Og Han vil gjøre det en av disse dager også. Vi vet at det kommer. Det vil ikke bli vist noen skånsel, fordi Han har allerede, Noen døde for de som ønsket å unnsnippe. Men Han vil ta de som var, eller har tatt imot Kristus og blitt kristne, de vil bli tatt bort fra vreden. Fordi, da kunne Han ikke gjøre det; det var ingen måte å gjøre dette på Moses' tid.

⁵¹ Nå i Åpenbaringsboken, når vi kommer til Laodikea Menighetstid, i Åpenbaringen det 3. kapitlet, sier Bibelen at denne tidsalderen, Laodikea tidsalder var “blind”. Sa: “Fordi du er ‘rik’, du sier du er ‘rik’, og du ‘har overflod’, største kirkene, de fineste kledde menneskene, flottere enn det har vært i noen annen tidsalder, fordi du sier: ‘Jeg har ikke behov for noe’, vet du ikke at du er fattig, elendig, ynkelig, naken, blind og vet det ikke.”

⁵² Hvis en mann var i denne tilstanden og du kunne fortelle ham hans tilstand, så ville han prøve å hjelpe seg selv hvis—hvis han var ved sine fulle fem. Men når han er i den tilstanden og du ikke kan fortelle ham noe annet, han tror ganske enkelt ikke at han er naken, han tror ikke at han er i den tilstanden, og det viser at han er blind. Denne verdens gud har forblindet øynene til de som nekter å tjene Kristus, og de har . . . så blinde at de ikke kan se tegnet vi lever i, stunden, tiden vi lever i. Og husk, det har allerede vært En som har stilt Seg i gapet, og ingen andre kan stå. Du må enten ta imot det, dette botemiddelet, ellers er du forapt.

⁵³ Nå, nå til oss, for å nærme oss nå det jeg ønsker å si. Kunne vi stå . . . Nå taler jeg til meg selv i dette. Kunne vi stå og se et menneske som er blind, fysisk blind, og vite at han går over en fjellskrent, kunne vi med vårt—vårt sinnelag, som vi har denne morgenen, kunne vi stå og se en blind mann gå over en fjellskrent, blind, og ikke prøve å advare ham? Det ville vært, det ville vært så hjerteløst. Vi ville vært så likegyldige i vårt hjerte. Kunne du forestille deg, en person bli så likegyldig at han nesten kunne le og se en blind mann, som ikke kan se og ikke kan hjelpe seg selv, bevisst gå over en fjellskrent? Det ville være en—en grusom ting; å ikke gjøre noe med det.

⁵⁴ Vel, til mine brødre, verden over, jeg ønsker å komme med denne bekjennelsen. Jeg—jeg sier det ydmykt, at det var omtrent det jeg gjorde, eller var i ferd med å gjøre. Jeg hadde forkynt i årevis, og jeg—jeg ble en gammel mann og en gammel veteranpredikant, og hadde massevis av harde kamper, og kanskje jeg er full av arr, helt oppkuttet på innsiden, av kampene. Fordi, min lodd, som Herren ga meg, var ikke i bakgrunnen for å kysse babyer, og—og vie de unge og begrave de gamle. Men det var å holde et tveegget Sverd i frontlinjen, mot angrepene fra—fra hedenskap og demonologi, og—og mørkets krefter og bekjempe det med Guds Ord inntil jeg så fienden beseiret. Jeg har blitt såret dypt, mange ganger.

⁵⁵ Så da jeg kom med Budskapet i denne tid, og har sagt til menigheten de tingene som jeg skal si. Og jeg forutsa for mange år siden, da Den Hellige Ånd kalte meg til dette arbeidet. Og det er ikke en person som lever på jorden i dag, som kan si at Herren noen gang lot meg fortelle dere noe i Hans Navn, som ikke skjedd helt nøyaktig slik det skulle skje.

⁵⁶ Hvordan Han sendte meg ut først, og den første gaven, og den andre gaven, og de tingene som har blitt sagt og gjort, verden over, og bokstavelig talt millioner har kommet til Kristus. Og titusenvis av predikanter ble inspirert, som startet en vekkelse som feier over hele jordens overflate i dag. Og siden det var pinsevennene som tok imot Budskapet mitt, var det de som vant terrenget. Pinsemenigheten kan vise til flere omvendelser i den lille gruppen av pinsevenner enn alle de andre menighetene til sammen. Det er statistikk. Hvorfor? Fordi de tok imot Sannheten og tok imot vekkelsen.

⁵⁷ Og nå, etter at denne store tiden med helbredelse av de syke kom, utdrivelse av onde ånder og oppreisning av de døde; som vi alle har vært vitne til, og det samme har mange leger og store menn på jorden. Og Herren Jesu tilsynekomst iblant oss, som i bildet der som dere ser, på veggen antar jeg, hvor enn det er, av Herrens Engel. Og hvordan forskerne har sikret seg opphavsretten til det, og det er—det er et kjent faktum, verden over. Og se alle de tingene som Han gjorde, finne sted hver gang. Så, som Ildstøtten som gikk med Israel gjennom ørkenen, på Moses' tid, slik ble vi . . . eller som Moses ble kalt: "Herrens tjener", og han fulgte en Ildstøtte om natten, og en Sky om dagen.

⁵⁸ Og da Jesus var på jorden, sa Han at Han var den Gud. Han sa: "Før Abraham var, ER JEG." Og "JEG ER" var Ildstøtten som var i den brennende busken, som talte til Moses i fordums tid. Jeg tror det er korrekt, broder Vayle. Så sa Han: "Jeg kommer fra Gud og Jeg går til Gud." Og da Han ble korsfestet, døde og stod opp og steg opp til det Høye og la Sitt legeme ned på det Evige Guds store alter, for alltid å være til stede der for å handle i vårt sted, å vite at Han hadde betalt vår syndeskyld. Og så vendte Han tilbake til jorden igjen, i form av en mektig Ildstøtte.

⁵⁹ Paulus, på veien, før han ble kalt Paulus, ble han kalt Saulus fra Tarsus. Og på veien ned til Damaskus, for å arrestere noen mennesker som lagde for mye bråk og ropte og forkynte et Evangelium som var i motsetning til deres kirketradisjoner, på veien ned, en dag, omtrent på denne tiden av dagen, ble han slått ned av et stort Lys. Og dette store Lyset, siden han var jøde og visste at Ildstøtten hadde ledet Israels barn, og her var Den foran ham, ropte han ut: "Herre!"

⁶⁰ Hvis du legger merke til i oversettelsene av både King James og din Standard, og alle, så er det stor bokstav H-e-r-r-e. Og hvem som helst som kjenner sin Bibel, vet at når det er stor bokstav H-e-r-r-e, er det Elohim, den Ene som er tilstrekkelig i alt og som skapte himmelen og jorden, i 1. Mosebok 1,1. Stor bokstav: "Herre!" Nå, Paulus ville ikke kalt et synsbedrag, han ville ikke ha kalt et eller annet som han ikke kjente til, fordi han var en utdannet mann i Skriftene. Vokste opp under Gamaliel, den store læreren på den tiden, og han ville ikke ha kalt det:

“Herre”, hvis han ikke var overbevist om at Det var Jehova. Han sa: “Herre, Hvem er Du?”

⁶¹ Hør på Røsten som kom tilbake: “Jeg er Jesus”, den samme i går, i dag og for evig.

⁶² Så jeg tenker, midt i alt dette, før vi går videre, både her og verden over, at folket som vil høre på og hører nå, kan vite at det er stadfestet ved enhver handling at det er Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig. Utførte akkurat de samme tingene som Han gjorde, helbredet de syke, kjente sinnets tanker, for Det avslørte ting som ville skjje, og hver gang fullkomment gjennom disse årene. Jeg er femtifire år gammel og har sett visjoner siden jeg var rundt atten måneder gammel, og ikke én gang, men hver gang har det vært sannheten. Skjønner? Vel, det må være Gud. Og da tenker jeg at: “Hvorfor er folk så blinde at de ikke kan se det?”

⁶³ Og stadig når jeg taler til våre—våre kvinner om å klippe håret kort og forkynnerne skjeller meg ut på grunn av det; og om at de kler seg i umoralske klær, og disse shortsene, og—og viser seg fram på den måten, og—og fortsetter på denne onde veien; og om våre menn og det de gjorde, røyker, og tar seg selskapsdriker og—og alt mulig; og fremdeles kaller de seg kristne og tar Natverd ved bordet fordi de tilhører en organisasjon. Åh, det var ganske enkelt, de mente jeg hadde spottet Gud. Og ble kvinnene bedre? De ble verre, over hele nasjonen.

⁶⁴ Så jeg, som er så nervøs, (jeg sier dette i all stillhet), kanskje en nevrotisk type person som jeg er, og vite at jeg var utilstrekkelig i begynnelsen for jobben; som mange har hevdet, men det måtte gjøres. Det var vanskelig. Men jeg—jeg tenkte: “Gud, hvorfor kalte Du ikke noen som kunne ha gjort det? Og jeg—jeg er lei meg, men jeg—jeg mislyktes. Folket vil rett og slett ikke høre på meg. Og jeg har mislyktes i å gjøre det jeg skulle ha gjort, et sted, for de vil ikke høre.”

⁶⁵ Moren min, som nylig gikk over i Herligheten, for omtrent—omtrent litt over ett år siden, min mor, hennes far var en—en jeger. Og jeg tror jeg fikk alt det som kom fra ham, i så måte, for jeg—jeg—jeg elsker skogen. Og jeg tenkte: “Hvis dette folket som kaller seg kristne, hvis de ikke vil høre på Budskapet som jeg forkynner, så la dem være i fred. Jeg vil bare slutte med det, alt sammen, og jeg vil dra opp i fjellet. Og jeg kjenner en venn som . . .” Mange av dere her, husker at jeg forutsa tiden, rett fra denne plattformen her, omtrent seks måneder før det skjedde, hvordan jeg ville dra til et sted, og det ville være et—et dyr som så ut som en hjort med takkete horn, og hvordan det ville være førtito tommer, og hvordan det ville være en syv fots grizzlybjørn med sølvfarget haletipp. Dere har det på lydband og alt. Jeg antar at dere husker den gangen, alle sammen. [Forsamlingen

sier: "Amen."—Red.] Vel, det ligger på rommet mitt der oppe nå, for—for å vise at det er sannheten.

⁶⁶ Nå, det var slike ting som det, fordi det var rett før min mors bortgang, og Han ønsket å berolige meg før det store sjokket, for Han visste Han kom til å ta henne.

⁶⁷ Nå, jeg møtte en mann som var en kristen, og han har et stort landområde rett under Alaska. Og jeg hadde bestemt meg, at siden jeg hadde reist herfra og dratt vestover, at jeg ville ta med min kone og liksom lokke henne inn i noe; jeg ville få henne opp dit, og jeg ville bli en guide. Og så dersom Herren ville at jeg skulle gjøre noe, jeg ville la håret mitt vokse ut og—og jeg—jeg ville . . . skjegget mitt. Og—og jeg—jeg ville dra tilbake dit og være en guide. Det var bare to eller tre indianere som levde avsides i det området der. Jeg—jeg ville bare være en—en guide og jeg ville hjelpe Bud. Og hvis Herren ønsket at jeg skulle gjøre noe, så ville jeg—jeg si: "Ja vel, Herre." Han ville gi meg en visjon. Da ville jeg dra ut.

⁶⁸ Jeg sier at folk . . . Jeg har aldri ansett meg selv, alle vet dette, men folk har sagt: "Broder Branham, Herren kalte deg til å være Hans profet." Vel, jeg—jeg har aldri sett på meg selv som det, men jeg begynte å komme til det punktet at jeg nesten var klar for å gjøre det, til å tenke: "Vel, kanskje jeg er det. Hvis jeg er det, vil jeg leve avsides i villmarken. Og hvis jeg lever i villmarken, så vil jeg—jeg—jeg være Hans profet, ser dere, og så hvis Han ønsker å sende meg et eller annet sted. Og når Han ikke bruker meg, så vil jeg uten tvil fange noen fine fisker og—og gjøre noen ting." For, det var en litt egoistisk innstilling, ser dere, fordi jeg ønsket å gjøre det. Vel, det er ikke nøyaktig slik det bør gjøres. Men jeg hadde nå bestemt meg for at jeg ville gjøre det.

⁶⁹ Og nå, rett før de *Syv Menighetstider* ble talt, slik de er tegnet ut der . . . Det er mange her i dag, som var her da, og vet hvordan Herren velsignet det, og at veggen bak der reflekterte Det. Bare for . . . Hvor mange er her nå, som var der da Han—Han kom? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Det avgjør saken.

⁷⁰ Så husker jeg en broder Jackson. Han er vanligvis med oss. Broder Junior Jackson, metodisten som er en metodistforkynner. Ja, her sitter han her borte nå. Og han kom til meg med en drøm, og så kom noen flere brødre med lignende drømmer. Nå, Herren har vært virkelig god mot meg, og jeg har aldri, og dere er vitne denne morgenen, har jeg noen gang fortalt dere en feil tydning av en drøm? Nei, sir. Fordi, Herren . . . Jeg vil ikke si det før jeg ser den på nytt og vet hva Han sier om den, deretter forteller jeg dere. Og så sa han at jeg—jeg hadde et møte nede i menigheten hans, og han, av en eller annen grunn, var han veldig nervøs den kvelden, og han løp ut av menighetslokalet og kom rundt den andre veien og møtte meg ved bilen, mens folk gikk forbi. Sa: "Jeg ønsker å fortelle deg noe."

⁷¹ Og han fortalte meg at han hadde drømt en drøm, at et sted her oppe, som i Indiana, var et langt, stort, gresskledd fjell, og vannet hadde vasket av jorden fra toppen, og det kom fram stein som en—en naken topp på—på fjellet. Og så i denne steinen var det en underlig Skrift. Og sa at jeg stod der med alle brødrene fra menigheten her, og tydet denne Skriften. Og da det kom til den tiden da jeg hadde fått tydet alt sammen, da . . . på en eller annen måte, hvis jeg forstår drømmen rett, fikk jeg tak i noe som lignet et brekkjern, eller—eller et slags vinkeljern eller noe slikt, eller ikke et vinkeljern, jeg mente et—et brekkjern eller noe, og bare kuttet av toppen av fjellet og løftet den opp. Og på innsiden av den var hvit stein, noe lignende granitt eller—eller noe i liknende, noe hvit stein som ikke var skrevet på. Og jeg sa til brødrene: “Bli her og se inn på Dette.” Og jeg, mens alle sammen kikket, smøg jeg meg vekk fra dem og begynte å gå mot vest. Og broder Jackson sa at han så at jeg gikk over en ås, og så en ås til, ble mindre og mindre, på vei mot vest. Dere husker det.

⁷² Vel, tydningen av det ble selvfølgelig gitt her i menigheten før det skjedde, for tiden er nå, tror jeg, for den fulle åpenbaringen gjennom tidsalderen til Luther, Wesley og John Smith, Alexander Campbell og forskjellige som har forkynt fra Bibelen, og så gikk vi over i Bibelen og viste at det ville være en—en syvende engels Budskap. Og ved hørelsen av den syvende engels Budskap, ville alle Guds mysterier bli kjent. Deretter kommer det syv mystiske tordner.

⁷³ Hvis det er endetiden som vi lever i, hvor vi har kommet opp gjennom rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i Den Hellige Ånd; og har hatt tegn, under og alle ulike ting. Og gavene har vendt tilbake til menigheten, slikt som Guddommelig helbredelse og profeti, og—og tungetale og tydninger. Og selv om det har blitt fremstilt på en fryktelig feil måte, tar det likevel ikke bort at det er noe som er ekte. Det finnes en som er sann, som er virkelig ekte, en tungetalegave, som alltid skal være i Menigheten.

⁷⁴ Vi har en mengde etterligninger. Vi har folk som står opp og prøver å oppføre seg som kristne, og livene deres samstemmer ikke, derfor er det noe galt. Jesus sa: “På deres frukter skal dere kjenne dem.” Skjøner? Det er slikt du kjenner en kristen, ved måten han lever på. Hopp aldri høyere enn du lever. Så bare . . . Men i det, men det er en—det er en djevel som lager et fugleskremsel, for å holde de virkelig ekte troende borte fra det som er ekte i Det. Men Gud hjelp oss til å atskille oss og være i stand til å skille mellom rett og galt. Og—og Ordet vil alltid sette det på plass.

⁷⁵ Nå ser vi i dette, at jeg fortalte dere om tydningen på Klippen. Og Klippen er Kristus, det var i broderens drøm, og det er Bibelen. Og i alle disse årene, har Bibelen blitt tydet, inntil vi helt og holdent har gitt Den en geistlig tolkning. Og den siste gaven

som ble lagt til i Laodikea tidsalder, som er den syvende engelens tid til å tale, i Laodikea tidsalder, på den tiden, ville det være en mengde ting som var utlagt feil ned gjennom tidsaldrene.

⁷⁶ Slik Luther forkynte rettferdiggjørelse, men han lot det løpe galt av sted fordi han ikke levde lenge nok. Og så . . . Så organiserte de kirken. Luther organiserte den aldri; etter Luther. Og så kom Wesley fram. Og etter Wesley, fikk de Den wesleyanske kirke. Og så etter det kom John Smith, baptisten; og deretter Alexander Campbell og så videre. Men mennene, reformatorene, levde ikke lenge nok til å knytte alt sammen. Og derfor ble det mange løse ender tilbake, slik. Og så da de gjorde det, for eksempel, på vanddåpen som John Smith førte tilbake, vanddåpen i—i neddykking; men brukte en tittel. Og mange av de tingene som var etterlatt løse. Og så når vi kommer ned til enden, skal det siste Budskapet få alt dette på plass, for å bringe disse tingene til “én tro, én Herre, én dåp.” Skjønner?

⁷⁷ Og nå, etter at Bibelen hadde blitt tydet, fullstendig, så legg merke til at det åpnet opp toppen av den pyramidelignende Klippen. Ikke pyramide-lære nå, ikke det, for jeg . . . Mennene som lærer den pyramide-doktrinen, jeg antar at de vet hva de snakker om. Jeg vet ingenting om det. Men, i alle fall hadde den en form som en pyramide, men toppstenen på pyramidene ble aldri satt på. Jeg har vært i Kairo og—og i Egypt, og—og toppstenen kom aldri, fordi det var en hjørnestein, det var en toppsten. I menigheten var Den hjørnesteinen. I den fulle Menigheten, var Den toppstenen. Så Den kom aldri. Den ble forkastet, Kristus. Og Den vil komme. Og jeg tror at når Den kommer, vil Menigheten formes inn i en stilling, fra rettferdiggjørelse under Luther, helliggjørelse under Wesley, og pinsebudsskapet vil bringe Menigheten til et slikt mindretall, og en tjeneste vil være blant de menneskene inntil det vil være nøyaktig den samme tjenesten som Jesus Kristus hadde. Det vil bringe Jesus og rykke det hele bort.

⁷⁸ Alle de ærlige og sanne lutheranerne, presbyterianerne, baptistene, metodistene og hver den som er født av Guds Ånd, vil bli rykket bort med Jesus Kristus når Han kommer. Jeg tror det. Jeg er uenig med noen av våre pinsebrødre som tror at den lille levningen av menigheten er de som vil bli rykket bort i denne siste tidsalder. Jeg er uenig der, fordi Gud . . . Hvordan kunne en mann og hvordan kunne Gud . . . Hvis vi ville si: “Hvordan kunne Han?” Han kan gjøre det Han ønsker å gjøre. Men Gud, som lovet Luther, og under rettferdiggjørelse, det var alt de kjente til. Skjønner? Han lovet å hente Menigheten. Og Han . . . Jeg kan, tror ved Guds nåde og ved Skriftene, som støtter det. For, Han kom ikke i den første vakt, og de sovnet; og den andre vakt; videre nedover. I den syvende vakt kommer Han. Og det er den Syvende Menighetstid, ved den syvende engels Budskap. Skjønner? Og da Han kom, stod alle jomfruene

opp og stelte i stand lampene sine. Skjønner? Presbyterianere, lutheranere, baptister, hver den som er født av Guds Ånd, vil gå inn i Bortrykkelsen. Jeg tror at Bruden vil bli kalt ut i løpet av den tiden. Jeg tror det vil bli noen i den siste tid som ikke vil smake døden, men vil bli forvandlet i ett nu, på et øyeblikk.

⁷⁹ Nå, men om dere la merke til i broder Jacksons drøm, så var det ingen skrift på denne Klippen på innsiden, det var derfor jeg dro vestover. Nå, slik det skjedde, og jeg fortalte dere at jeg en dag ville fortelle dere hva det betydde. Jeg dro vestover på grunn av det. Og fortalte dere visjonen, som folket, både på lydbånd og til stede denne morgenen, vil kjenne igjen i *Mine herrer, hvilken tid er det?* Og enhver av dere lydbånd-brødre som ikke har det Budskapet og ønsker å følge Dette, hør: *Mine herrer, hvilken tid er det?* Før, uker og måneder før det skjedde, så jeg visjonen om at jeg var i Tucson, nord for Tucson; det er øst for Flagstaff, nord for Tucson; og plukket av borrar fra buksebeinet mitt, og det kom en—en stor eksplosjon som faktisk ville ryste landet så det ut som. Hvor mange av dere husker det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Det er riktig. Som ville ryste landet.

⁸⁰ Vel, det ser ut som i hvert fall én mann er til stede denne morgenen, som stod der da det skjedde. Det rystet faktisk klippene ned fra fjellet. Og nå, de . . . Vi finner ut at, i løpet av den tiden, så jeg syv Engler i—i form av en pyramide, som fór ned og plukket meg opp. Og jeg ble ført østover for å åpne de Syv Segl for Gud. Hvis dere ikke har dem . . . Om Jesus drøyer og jeg . . . mine oldebarn, lille Pauls barn, vil det fremdeles være den levende Guds Evige Sannhet. Nå, det var for å finne ut, hva som var forseglet på innsiden av dette fjellet, som ikke var skrevet. Det måtte tydes. Og da jeg kom tilbake, åpnet den første Engelen på den første kvelden, Seglet, helt motsatt av alt vi noen gang har hørt i vårt liv. Og alle syv kom ut på samme måte. Dere vet det. Dere var til stede her da det skjedde, mange av dere.

Og, vel, jeg visste det ikke på det tidspunktet, men . . .

⁸¹ Broder Fred Sothmann, jeg vet han er her. Og jeg er ganske sikker på at broder Norman er her. Vi var oppe . . . Jeg måtte dra til Houston for å få reddet den lille gutten fra den elektriske stol. Og så dro jeg tilbake og jeg dro på jakt der oppe med brødrene. Og den morgenen, stod jeg der og plukket krokfrø, eller—eller det de kaller *geitehoder* der, borrar bort fra buksebeinet mitt. Og eksplosjonen gjorde nøyaktig det Den sa. Er det riktig, broder Fred? Og jeg—jeg—jeg må ha hoppet langt over bakken. Og rett over meg var Herrens Engler som sendte Budskap tilbake, for at jeg kunne komme hit for å bryte disse Seglene. Hvorfor her, hvorfor i tabernaklet? Hvorfor gjorde jeg det ikke der? Fordi jeg hadde gitt et løfte til menigheten min og til Gud, at ethvert nytt Budskap ville komme fra dette tabernaklet, spilt inn herfra. Og Han hjalp meg til å holde mitt ord, å være her for å gjøre det. Og så vendte jeg øyeblikkelig tilbake igjen.

⁸² Og, nå, jeg visste ikke på det tidspunktet at de tok bilder av det, vitenskapsmenn gjorde det, idet Englene steg ned fra Himmelen, for å bringe Budskapet. Og dere husker, jeg sa den Ene på høyre side i konstellasjonen hadde liksom Sitt bryst og Sine vinger bakover. Husker dere at jeg sa det, alle sammen? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Og hvordan jeg studerte Ham? Han var veldig særegen i forhold til de andre. Og jeg visste ikke at de tok bilde av Det, for jeg skyndte meg øyeblikkelig østover. Men da jeg dro tilbake til Tucson, så var Det i alle avisene der at det hadde blitt sett nesten over hele landet, eller helt inn i Mexico, og alle de vestlige statene, og jeg tror det stod i Courier. Det stod i Associated Press. Hvor mange så: "En mystisk sky på himmelen"? Dere ser hendene. Og nå har *Life* magasinet tatt det med. Og jeg har artikkelen om det her denne morgenen, i *Life* magasinet her, for å vise fram. Nå, her er Det, på samme tid jeg var der. Ser dere Skyens pyramide? Jeg stod rett under denne. Og der, ser dere den særegne Engelen på høyre side? Ser dere Dens spisse vinge? Helt nøyaktig det som var sagt. Og her kan den sees fra Mexico og forskjellige steder fra der de tok bildet. Nå, denne vitenskapsmannen her prøver å—å få all informasjonen om bildet, som han kan, om folk som har bildet. Han undersøker det.

⁸³ Nå, han sier her at det er umulig at det kunne være en sky, fordi fuktighet ikke går over rundt, jeg vil si, rundt seks eller åtte miles høyt, et sted rundt der. Når vi reiser over havet, flyr vi vanligvis nitten tusen fot, og vi er over stormene da. Men denne skyen, er ifølge denne artikkelen her til denne vitenskapsmannen, tjueseks miles høyt. Det er mangfoldige miles over fuktighet. Og han sa, undersøkte området, og nå, dere vet at jeg . . . Hvor mange husker at jeg fortalte dere: "Det hørtes ut som når et fly bryter lydturen"? Husker dere? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Men det var ingen fly i området. Bladet sier det her. De har undersøkt det. Det var ingen, ingen fly der oppe. Og, dessuten kunne det ikke . . . Tåken bak et fly er ikke annet enn fragmentert luft, fuktighet, fordi det suges gjennom denne enheten, som et jetfly. Idet det trekker seg selv, splitter det opp fuktigheten i luften. Det kan ikke bli kvitt den, så lenge det er et jetfly, fordi det må . . . Det er det som driver det fram, og det er fuktigheten som farer ut fra det.

⁸⁴ Men her er det, milevis over der det kunne være fuktighet, og ingen fly i området. Og Det kunne ikke være fuktighet der oppe, og svedde der oppe den dagen. Den er tretti miles bred, tjueseks miles høy. Skjønner dere? Akkurat det samme som det bildet *der*, da jeg fortalte dere at: "Herrens Engel så ut som en Ildstøtte", for mange år siden, før Det noen gang ble tatt; Gud får vitenskapen til å erkjenne at Det er Sannheten. Og her, om profetien som ble gitt, Gud får vitenskapen til å bevitne at Det er Sannheten. Hvor står vi nå? Jeg ønsker å beholde dette, for det kan hende jeg—jeg snakker til en venn av meg, som er til stede denne morgenen, om

å—å skrive de *Syv Segl*. Han vil kanskje ønske å bruke dette til det. Og så får du et eksemplar av det, ja, hvis du får tak i et, ta vare på det som referanse. Skjønner?

⁸⁵ Nå, han ønsker å finne det ut, men hva ville det nytte å fortelle ham det? Han ville le av det. Ser dere, han ville bare le. Så kast ikke ut perlene våre på den måten. Men vi vet, Menigheten vet, og Gud vet at det er Sannheten.

⁸⁶ Og så mens jeg ba over dette emnet, og undret på hva som ville skje med meg, og vet dere hvor jeg var hen? Nord for Tucson, øst for Flagstaff; helt nøyaktig, i posisjon, der jeg fortalte dere, månedsvis før det skjedde, at jeg ville stå. Og nøyaktig i henhold til denne avisen her, og til aviser og dette magasinet, og vårt eget vitnesbyrd, nøyaktig hvor det fant sted. Gud er fullkommen og kan ikke lyve, og det vil finne sted.

⁸⁷ Husker dere på lydbåndet: *Mine herrer, hvilken tid er det?* Jeg vil sitere det igjen: “Husk, noe er i ferd med å skje, noe viktig.” Og nå har Det fått hele landet til å bevitne Det. Hver eneste avis fra Associated Press, og ett av våre ledende magasiner og alt annet, vitner om Ham, og det er ikke helt over ennå. Men hvilket privilegert folk, et—et privilegert folk som er kristne, å vite at i denne mørke tid, når det ikke er noe håp ifølge vitenskapen, og atombomben venter på oss. Og intet håp i organisasjonene våre, når de enn kommer sammen, forener de seg med dyrets merke. Og når alt vårt håp i den retningen er ute, i økonomien vår, i vårt kristne fellesskap blant organisasjonene. Det er på vei mot katolisisme, som vil være et dyrets merke i kirkeforbundet.

⁸⁸ Men, og de som elsker Gud og ser etter en realitet, at selve den Gud som ga løftet i Bibelen, legger det rett fremfor oss; og får menigheten, og folket, og vitenskapen, og magasiner og alt til å erkjenne at Han fremdeles er Gud og kan oppfylle løftene. Hvilken tid!

⁸⁹ Så i Sabino Canyon den morgenen, da jeg ba og undret på hva som ville skje, og holdt hendene mine ut til Gud, oppe på toppen av det fjellet, da kom Sverdet ned i hendene mine; med et perlehåndtak, og dets beskyttelse over det, og et langt blad omtrent tre fot langt, og glinset som blankt metall eller som krom, skarpt som barberblad. Og jeg visste ikke hva det var. Og jeg sa: “Jeg er redd for disse tingene.”

⁹⁰ Og akkurat da talte en Røst, som rystet dalen. Sa: “Dette er Herrens Sverd.” Og Herrens Sverd er Herrens Ord, for Guds Ord er skarpere enn et tveegget sverd.

⁹¹ Kom så tilbake til det, da, på den tiden var det en tapper, liten broder her i menigheten . . . Og han var en soldat og ble skutt helt i filler i hæren, nesten, og lå for døden, og sa han ville . . . De, legene trodde ikke han ville overleve, og var ikke engang noe vits å prøve noe mer, han var kommet for langt. Hovednervene i

benet var knust; den lille armen hans var nesten skutt helt bort; benet hans, ett ben var borte, nesten. Men Gud så i nåde, frelste ham og helbredet ham en dag.

⁹² Han, broder Roy Roberson var til stede da bildet ble tatt der i Houston. Hvordan hans kone ble fortalt ved en visjon, hva hun hadde gjort i løpet av dagen, og hvordan hun hadde et problem og at det ville bli helbredet. Og dette førte til at han ble en troende. Men han, som var en militærmann var liksom litt (jeg håper han tilgir meg for at jeg sier dette) kom fra det røffe, veldig pertentlige, og ga ordrer i hærer. Som en militær-befal, måtte han brøle ut, og: "Gjør det!" Skjønner? Likevel trodde han—han. Men stadig kom han til menigheten og så det overnaturlige, han sa: "Jeg tror det, men det er for noen andre."

⁹³ En natt vekket Herren ham opp, en morgen. Vi satt, han og jeg, i Jerusalem ved Herrens Nattverdsbord så det ut som, og jeg snakket. Han kunne ikke forstå det. Og broder Roy som sitter her og ser på meg akkurat nå, og han så det. Og han ringte meg i Houston . . . eller ute i Arizona, eller sendte meg et brev og jeg ringte ham tilbake. Han sa: "Du satt der, broder Branham, og jeg så den store Lysstøtten komme inn og ta deg, og tok deg bort fra Herrens bord, og du dro vestover." For han satt på østsiden og så at jeg dro vestover, og dette Lyset kom inn og tok meg ut.

⁹⁴ Sa det var en morgen, akkurat som en visjon. Reiste seg opp i sengen, omtrent klokken tre eller fire om morgenen, noe rundt der, og så dette hende. Og sa at han ropte, det virket som om det var i dagevis: "Broder Bill, kom tilbake!" Og Roy og jeg har vært ekte brødre. Vi bor sammen, og jakter sammen, og vi er bare brødre. Og han—han ropte etter meg, til han ble hes i halsen: "Kom tilbake! Bring ham tilbake! Bring ham tilbake", og gråt. Han sa jeg . . . Her kom Ildstøtten tilbake, eller en Sky kom tilbake, og Han satte meg øverst ved bordet, og jeg hadde blitt forandret. Det var et mysterium for broder Roy, at jeg var forandret, så annerledes ut. Jeg la *dette* her oppe fordi det var noe jeg ville huske, "var forandret", da jeg ga ham tydningen av det.

⁹⁵ Det var rett før jeg kom tilbake for de Syv Segl. Da jeg kom tilbake for de Syv Segl, så . . . En morgen fikk han tak i Billy, og han ønsket å snakke med meg. Og jeg var opptatt, i bønn for de Syv Segl. Og så fortalte han meg om . . . Det skjedde igjen, og gjentok det igjen. Broder Roy, hvis jeg misforstår dette, så gjør meg—meg oppmerksom på det. Og han sa han—han stod opp igjen, på—på morgenen, jeg antar tidlig igjen, på morgenen. Og han kikket ut i rommet og han så dette store Lyset, eller en Sky oppe på et fjell. Han spurte meg for ikke lenge siden: "Var det noe om en Sky som var på et fjell", og jeg sa . . . "i Bibelen?"

⁹⁶ Og jeg sa: "Ja, da Peter, Jakob og Johannes ble tatt med opp, og Skyen overskygget Herren Jesus. Og—og Gud talte, sa: 'Dette er min elskede Sønn.'" Jeg talte over det her, for ikke lenge siden.

Et lite budskap, lydbåndbrødrene forstår det kanskje: *Hør Dere Ham*. Jeg regner med at dere kanskje har det på lydbånd. Jeg er sikker på det.

⁹⁷ Og han sa at han gikk opp på fjellet. Og da han gjorde det, stod jeg der. Og en Røst kom fra Skyen, (Var det ikke slik, broder Roy?) og sa noe slikt: “Dette er Min tjener. Og Jeg har kalt ham til å være en profet for tidsalderen, for å lede folket akkurat som Moses gjorde. Og han er gitt autoritet, han kunne tale til eksistens.” Eller noe lignende, slik Moses gjorde, som å tale frem fluene. Og vi vet om ekornene og så videre, og ting som allerede har funnet sted. Lille Hattie Wright bak der, jeg regner med at dere vet hva som skjedde i huset hennes. Og Han fortalte ham at jeg hadde gjort det Moses hadde gjort.

⁹⁸ Og så fortalte han meg det, på vei hjem fra en—en tur. Og i mitt sinn hadde jeg bestemt meg for å dra opp til Buds, fordi han var i en dårlig forfatning der oppe, jegeren.

⁹⁹ Før vi drar herfra . . . Jeg kan ta med dette, og vi skal skynde oss. Jeg drømte en underlig drøm, en rar drøm. Og jeg håper, når svogeren min får tak i dette, at det ikke sårer følelsene hans. Og jeg håper jeg ikke sårer min kone, som er til stede her nå. Men hun kjenner til det. For flere måneder siden, rett ved, vel, det var rundt oktober eller november, at jeg drømte at jeg—jeg streifet omkring i mørket, og jeg . . . Vel, jeg—jeg hadde ikke noe sted å dra og ingen brydde seg om meg, og jeg hadde blitt en uteligger, bare en—en uteligger. Og jeg var kald, og fra avstand så jeg ild. Og da jeg kom bort dit, var det en—en byavfallsplass, og de hadde grøfter og ilden var i disse grøftene. Og mellom grøftene, var flater, der uteliggerne kunne sove, for å holde varmen, unngå å fryse, mellom disse ildene, i en kald vinternatt. Og jeg—jeg var kald. Og jeg—jeg gikk bort til denne ilden, for å varme meg, og det lå fullt av uteliggere der. Og de var . . . jeg så ingen av dem, men alle sammen hadde liksom en bås eller steder hvor soveplassen deres var. Og jeg så svogeren min, Fletcher Broy.

¹⁰⁰ Og Fletcher, som jeg husker ham. Han er en god gutt. Men dette kan være en lærepenge for de unge. Jeg husker for et par år siden, en kjekk, ung mann som het James Fletcher Broy, og han kom sammen med den gale typen folk, og han tok sin første drink. Jeg husker at han ropte på meg bak gardenene hjemme. Og hans far som har reist hjem til Herligheten, for mange år siden, var der ute og klimpret på en gitar: “På en høy langt herfra stod et eldgammelt kors.”

¹⁰¹ Og Fletcher ropte på meg igjen og sa: “Broder Bill, be for meg. Hør på det stykket som pappa spiller, og jeg har drukket i dag.”

¹⁰² Jeg sa: “Fletcher”, rundt atten år gammel gutt, jeg sa, “ikke gå den veien.” Men han hørte ikke. Han fortsatte videre. Han ble fullstendig en alkoholiker. Og hans kone forlot ham, barna

hans, og han er akkurat i denne stund . . . Og Gud vet at jeg elsker ham.

¹⁰³ Jeg gikk for å be for ham, bare en uteligger. Jeg gikk for å be for ham, her for ikke lenge siden, han ble såret mens jeg var her med de Syv Segl. Jeg sa: “Fletch, jeg har noen dresser der oppe som jeg—jeg gjerne vil gi deg.”

Han sa: “Ikke gjør det, broder Bill.”

Og jeg—jeg visste at han ikke hadde noen klær. Og jeg sa: “Hvorfor tar du ikke imot klærne?”

Han sa: “Hmh-hm.” Og han kikket opp på meg: “Ser du, du vet hva jeg ville gjøre med dem. Pantsette dem og drikke meg full.”

Og jeg sa: “Jeg vil gi deg litt penger, Fletch.”

¹⁰⁴ Han sa: “Nei, ikke gjør det, broder Bill. Jeg—jeg—jeg vil ikke at du skal gjøre det.” Han er en ekte kar, i bunn og grunn, men han har blitt en alkoholiker og en uteligger. Og hans—hans kone har valgt den gale veien. Og, åh, bare alt mulig har skjedd med den stakkars karen.

¹⁰⁵ Og da jeg våknet, før jeg våknet, sa Fletch til meg, han sa i drømmen, han sa: “Billy, jeg vil—jeg vil skaffe deg en plass, broder Bill. Du ga mat til barna mine da de var sultne.” Og sa: “Du var en pappa for dem. Nå vil jeg finne en plass til deg her så du kan holde varmen.” Og vi gikk rundt på uteliggerens plasser og kom til slutt til et sted, han sa: “Jeg vil sette meg ned her.”

Og jeg sa: “Jeg vil gå opp hit og se om jeg kan finne en plass.”

¹⁰⁶ Og jeg gikk bort, og kikket ut i den mørke, kalde natten. Og jeg tenkte: “Tenk på det. En gang, lot Gud den Allmektige meg lede Hans Menighet. En gang, lot Han meg forkynne Hans Evangelium og se sjeler bli frelst. Menn og kvinner kom fra hele verden, for å snakke med meg noen få minutter. Og her er jeg nå, en uteligger, og ingen vil ha meg. Og jeg er kald. Hva skal jeg gjøre?” Så våknet jeg.

¹⁰⁷ Jeg fortalte det til min kone, jeg sa: “Kanskje det betyr at Fletch er i nød.” Så vi skyndte oss, for å se om vi kunne finne ham. Og broren hans fant ham. Han bodde der ute med Weidners. Der ute der de har . . . handler med hester og slikt; sov i et hjørne av en låve eller noe. Jeg gikk videre. Jeg tenkte: “Vel, må bare la det gå.”

¹⁰⁸ Så jeg kom tilbake fra Canada nå, med Fred og dem, her om dagen. Og i mitt sinn, hadde jeg bestemt meg: “Hvis disse menneskene ikke ønsker å høre Budskapet mitt, ja vel, så trenger de ikke det.” Jeg har forkynt i omtrent trettifem år nå. Og de siste femten til atten årene har jeg ikke gjort annet enn bare virke for Herren. Jeg har forsøkt å leve så nær Ham og ikke si et ord før Han fortalte meg det først, og alt.

109 Folk sier: “Nå, hvis broder Branham sier til deg at han kommer, husk, se frem til et møte, for han kommer i Herrens Navn. Han gjør ikke noe før Herren sier . . .” Det er riktig. Jeg ventet inntil Han fortalte meg det. Jeg foretok meg ikke noe før Han fortalte meg det. Og så ble Han så, i de siste månedene har Han ikke fortalt meg noe om steder jeg skal dra.

110 Så kom jeg ned fra Canada, og Fred fortalte . . . Eller broder Roy fortalte meg drømmen sin, mens han og jeg og broder Banks kjørte sammen, rett før vi skiltes.

111 Og neste dag kom vi ned til broder Freds. Og sønnen hans, Lynn, var ikke hjemme, så han kunne ikke komme med oss. Ham og hans kone måtte vente. Han hentet sin kone der ved Rosewood . . . eller Melrose, Saskatchewan.

112 Og Billy og jeg kjørte videre i broder Freds lastebil. Den natten reiste vi mesteparten av natten, og neste dag. Og så neste morgen hadde vi reist fra Helena, Montana, og fortsatte videre mot grensen.

Og jeg—jeg kan være oppe til omtrent klokken ni, og så blir jeg søvnig. Jeg må sove. Og Billy, han vil gjerne sove til klokken ti neste dag, når dagslyset kommer, så det gjør det ganske greit for oss å reise.

113 Så jeg—jeg stod opp rundt klokken fire og begynte å kjøre, og Billy sov. Vi kom inn til et sted og jeg tenkte i mitt sinn: “Vet du hva? En av disse dager, så snart jeg kan få kona opp dit . . . Og jeg vil ikke fortelle henne hva jeg skal gjøre. Men jeg drar opp dit, og så vil jeg fortelle henne: ‘Jeg elsker dette stedet så høyt, vi trenger ikke dra noe annet sted. La oss bare bli her.’” Og det er utenfor sivilisasjonen, elleve hundre miles fra alle steder. Skjønner? Langt ute i villmarken. Jeg tenkte: “Du verden, ville ikke det være fint! Jeg trenger ikke få meg en hårklipp, og jeg—jeg—jeg trenger ikke pynte meg. Og jeg vil bare bli en—en ekte fjellmann, det jeg alltid har ønsket å være.” Og jeg sa: “Jeg har noen geværer som noen har gitt meg, og jeg vil bli en guide du aldri har sett maken til. Jeg vil simpelthen elske det. Så hvis Herren sier at jeg skal dra ned og fortelle noen noe, vil jeg løpe ut og fortelle dem og komme tilbake igjen. Og jeg vil hjelpe Bud, og vi vil få et virkelig sted her.” Jeg tenkte på det.

114 Vi gikk inn på en restaurant for å spise, et lite sted oppe i fjellet, cirka klokken syv. Det begynte å bli litt sent, så jeg vekket Billy. Vi var tom for bensin, så måtte få tak i litt bensin. Og gikk inn på dette lille stedet, denne lille restauranten. Og mens vi var der, kom en mann over gaten, kanskje lite grann eldre enn jeg, men han så ut som en mann, for meg. Han hadde på seg arbeidsklær, arbeidsjakke, ridestøvler, en svart hatt, kinnskjegg nedover ansiktet slik som *dette*, snøhvitt, håret hans hang ned bak fra hatten. Jeg tenkte: “Det ser ut som en mann.” Ikke en veik, doven, med en sigar i munnen, omtrent *så* lang, og sitter

med shorts på seg, ved en uteplass eller svømmebasseng, en kulemaget østlending, liksom. Unnskyld det uttrykket. Men, i alle fall, karen så ut som en mann, for meg; robust, røff. Så ut som han bodde der Gud skapte mennesket for å bo. Og jeg beundret ham.

¹¹⁵ Han kom inn på restauranten og bestilte noen pannekaker. Det var omtrent femten, tjue mennesker der. Han måtte nyse. Og dere vet hvordan noen mennesker . . . [Broder Branham etterligner at han kveler et nys—Red.] Unnskyld meg. Men han nøs et kraftig, stort, sunt skogsny: “Hatt-sjoo!” Du store, det så ut som vinduene ville eksplodere. Da han gjorde det, våget ingen å si noe. Nei, sir. Jeg sa: “Billy, der er en mann etter mitt eget hjerte.”

Han sa: “Åå, pappa, du ønsker vel ikke bli som . . .”

“Jo visst, det er meg i fremtiden.” Skjøenner? Jeg sa: “Det er meg.”

¹¹⁶ Og jeg satt der en liten stund, og Billy kikket opp på meg og fortsatte å spise pannekakene sine, og jeg—jeg var ferdig med mine. Etter noen minutter, var det noen i båsen rett foran oss, med bordene *denne* veien, baksiden av båsen, jeg kunne ikke se rundt. En mann reiste seg opp, som så akkurat ut som profilen min, omtrent syttifem år gammel, bitte liten kar. Klærne hans var bundet om ham, fillete. Og kameraten som reiste seg sammen med ham lignet Fletcher Broy, på en prikk, grått hår hang ned i ansiktet hans. Og Billy kikket seg rundt, han sa: “Pappa, det ser ut som deg og Fletcher.” Du kan tenke deg hvordan jeg følte meg. Og den lille karen, som så ut som meg, sjanglet seg opp. Du . . . De hadde stått over et leirbål, med røyk over hele seg, skitne ansikter. Jeg tror de hadde spist frokost sammen, mannen må ha betalt tjue cent, kanskje for en kopp kaffe eller noe. Hjertet mitt hoppet i meg. Og jeg kikket. Og Billy sa: “Hva er i veien med deg?”

Jeg sa: “Ingenting.” Og jeg kikket på det, og de snudde seg og gikk ut.

Han sa: “Pappa, hva er i veien med deg?”

Jeg sa: “Ingenting.” Og han satte seg inn i bilen. Jeg sa . . .

Han sa: “Har du noe imot å kjøre igjen?”

Jeg sa: “Nei.”

Han sa: “Jeg er fremdeles søvnig.”

¹¹⁷ Så la han seg til å sove, og jeg kjørte nedover veien, i omtrent femtifem miles i timen, i lastebilen, over fjellet, med kurs mot grensen, ned til . . . På vei hjem mot Arizona, men jeg kjørte nå inn i Utah. Og da jeg kom dit, på vei ned fra fjellet, omtrent tjue miles utenfor byen, akkurat som om . . . Dere hørte om det, da jeg fortalte dere om morgenen med ekornene, og alle disse tingene, hvordan noe . . . Noe begynte å tale til meg, en Røst på akkurat

samme måte dere hører min. Jeg vet det høres nevrotisk ut. Men som jeg nylig har sagt: “Har jeg noen gang fortalt dere noe som ikke var riktig?” Og en—en Røst begynte å snakke. Jeg snakket med Ham.

118 Den sa: “Gjennomfør planene dine og du vil bli som det.”

Jeg sa: “Herre, jeg ønsker ikke å bli som det.”

119 Sa: “Din kone må dra også. Hun vil ikke leve der oppe i de fjellene på den måten. Og du vil bli en uteligger akkurat som drømmen sa du ville.”

120 Jeg sa: “Jeg ønsker ikke å bli det, men . . . Jeg—jeg—jeg ønsker ikke å måtte leve på den måten. Jeg—jeg ønsker å gjøre noe annet. Men jeg—jeg ble fortalt at—at Du hadde kalt meg til å være en—en profet, og jeg ønsker å leve i villmarken som profeten.” Men jeg brukte mitt eget påskudd slik at jeg kunne jakte; mitt eget beste.

121 Og Han sa: “Men det var de profetene i Det gamle testamentet. Du er kalt til å være der i en mye høyere tjeneste enn det.” Han sa: “Du har flere gaver i tillegg til det. Du ble kalt til å be for de syke og å forkynne Evangeliet. Og i den apostoliske form, vet du om—om større ting, mange store gaver.” Han sa: “Hvorfor venter du på at Jeg skal bevege deg hver gang du foretar deg noe? Hvor er din lønn?” Da forstod jeg. Og sa videre: “Husker du?” Jeg fortalte dere . . . ? . . . “Husker du hva broder Roberson fortalte deg i drømmen din, i drømmen sin, eller visjonen? At du hadde gjort som Moses. Du har glemt medfølelsen for folket ditt. Du glemte kallet som Jeg kalte deg til.”

122 Jeg lot de syke være. Jeg vil at Herren skal fortelle meg hvor jeg skal gå og ikke. Det er feil. Jeg hadde bygd opp et kompleks fordi folket ikke hørte på Budskapet mitt. Og hvis du vil . . . Og Gud forby at jeg vil prøve å sammenligne livet nå med Moses sitt, men det var nøyaktig det Moses gjorde. Folket ville ikke høre på ham da han kom for å utfri dem, så han bare lot dem være igjen og gikk inn i villmarken, men Gud snudde ham rundt. Og han hadde lenge glemt det lidende folket.

123 Og så sa jeg: “Herre, hvis . . . Hvordan kunne jeg, det er riktig, uten noe utdanning, med en grunnskoleutdanning, klare det? Og folk stod i kø og overalt, for å høre det enkle Evangeliet.” Det er mer, det er større nå enn det var under den Gamle Pakt. Han steg opp i det Høye og ga gaver til menneskene. Skjønner? Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig. Så snakket jeg, og jeg hørte Den tale til meg. Og Den forlot meg.

124 Og jeg sa: “Billy.” Og han sov tungt. Jeg sa: “Billy, var det deg?” Og han våknet ikke engang.

125 Og jeg tenkte: “Herre Gud”, jeg satte ned farten på bilen, “hva betyr dette?”

Og jeg sa: “Billy. Billy.”

Sa: "Hva vil du?"

Og jeg sa: "Snakket du til meg?"

"Nei. Hvorfor?"

¹²⁶ Og jeg sa: "Jeg ønsker å fortelle deg noe. Jeg drømte en drøm for ikke lenge siden. Husker du at du så den karen som så ut som meg og Fletch? Spør mor når du kommer tilbake til Tucson, jeg fortalte henne denne drømmen. Og, Billy, det er noe som skjer, Det pågår nå. Noe snakket til meg, og jeg—jeg trodde Det var deg."

¹²⁷ Han så litt rart på meg, og ventet en liten stund, vi kjørte videre. Så, etter noen få minutter, sovnet han igjen. Og jeg kjørte videre og tenkte: "Hva kunne det bety?" Kjørte av sted, rett på veien, og helt plutselig, begynte Det å snakke igjen.

¹²⁸ Og Han sa: "Vend om! Sa Jeg ikke til deg i begynnelsen om å skulle gjøre en evangelists gjerning? Da Jeg kalte deg nede ved elven, sa Jeg ikke: 'Som Døperen Johannes var sendt som en forløper for det første komme'? Var ikke Johannes mer enn en profet? Jesus sa så, Selv: 'Hva gikk dere ut for å se, en profet?' Sa: 'Mer enn en profet.'"

¹²⁹ Så begynte alt sammen å komme til meg. Jeg begynte å—å undre meg. Så minnet Han meg igjen på—på folket. Hvordan, om man gjorde det Moses gjorde, hvordan kunne Moses nå folket i villmarken? Og hvordan kunne jeg nå folket i villmarken? Nøyaktig det samme. Så kom det til dette, Andre Timoteus 4. Husker dere da vi innviet menighetsbygningen den morgenen for tretti år siden, noen av dere som er gamle i tralten, da Han viste meg disse trærne og jeg plantet dem på begge sider? Husker dere det? Dere husker visjonen. Det er alt sammen skrevet i bøker og er på lydånd og alt mulig. Er mange år siden, hvordan jeg så disse og jeg—jeg gikk aldri i veien for Enhetsbevegelsen og Treenighetsbevegelsen. Jeg stod imellom dem og plantet disse trærne, og det var de to eneste trærne som hadde frukt. Og jeg . . . Alle trærne vokste opp omtrent tretti fot og stanset. Disse gikk rett inn i Himmelen; brutt av den samme grenen. Skjønner? En på den ene siden og en på den andre, og jeg brøt dem av. Dere husker visjonen. Skjønner? Det er skrevet i bøker og det er i livshistorien min og alt. Og de gikk rett inn i Himmelen på den måten, raskt. Og Han sa: "Hold ut hendene dine for frukten." Og da fant jeg den samme frukten i korset, da jeg løp ned dit. Og Han sa: "'Gjør en evangelists gjerning. Fullfør din tjeneste. Tiden vil komme da de ikke vil tåle den sunne lære.' Ikke slutt da. Fortsett videre." Alt det kom inn i tankene mine.

¹³⁰ Og så husker jeg denne Marilyn Monroe, den jenta som jeg så dø omtrent en uke før hun døde, og hvordan de sa at hun tok selvmord, når hun ikke gjorde det. Jeg fortalte dem om det på forhånd, hva som ville skje, og det skjedde. Og slik det gikk med bokserne der oppe; den ene kom til å drepe den andre. Jeg tar

feil av jenta. Det var en annen jente der, fetteren hennes er—er—er Danny Henry. Hva er navnet hennes? Jane Russell. Fetteren hennes, en baptistgutt.

¹³¹ Og jeg talte i Los Angeles, på Forretningsmennenes frokost. Og Noe ble bare lagt ned der i disse organisasjonene, og der satt lederen for Assemblies, og mange av de store, viktige personlighetene hadde samlet seg der. Og da jeg var ferdig med å tale og begynte å gå ned fra plattformen, gjorde meg klar . . . For, Budskapet ble sendt ut over hele landet, på radio, og måtte bytte tilbake. Under denne byttingen, når de kutter radioen, da, for å sende Budskapet ut, og kommer tilbake og bekjentgjør stasjonen. Og jeg var på Cliftons, der vi har frokosten. Og idet jeg gikk ned fra den øvre plattformen til den nedre, løp en fin, kjekk, ung mann på rundt tretti år, fram og kastet armene sine rundt meg. Han sa: “Jeg er Danny Henry.” Og visste ikke at det var broren hans som ordnet med TV-sendingene. Og, ja, de sender TV-sendinger der for Christian Business Men. Og det er Jane Russell, filmstjernen, fetteren hennes. Moren hennes er en pinsepredikant.

¹³² Og så da de begynte å løpe mot meg, og han kastet armene rundt meg og sa: “Gud velsigne deg, broder Branham.” Han sa: “Jeg håper ikke dette høres vanhellig ut, men slik jeg ser det, kunne det Budskapet ha vært det 23. kapitlet av Åpenbaringen.” Og da han sa det, begynte han å tale i tunger. En gutt som ikke engang hadde hørt om noe slikt, en baptist av denominasjon. Og så snart som . . . Han ble blek, og han så på meg. Han visste ikke hva han skulle gjøre. Det er menn som sitter her som var der. Var du der, Fred? Hvor mange var der den gangen? Ja, det er tre her, som var der den gangen. Og han visste ikke hva han skulle si.

¹³³ Og det var en stor, fransk kvinne som satt her nede. Hun reiste seg opp, hun sa: “Vel, det behøver ingen tydning. Det var rent fransk.”

Gutten sa: “Jeg kan ikke ett ord fransk.” Og hun hadde skrevet ned hva han sa.

¹³⁴ Og så satt det en mann i hjørnet, han sa: “Det er korrekt. Jeg har skrevet ned det han sa, er fransk.” Langt bak stod en blond, kjekk kar, langs veggen, han kom frem og sammenlignet notater. Han var tolken for F.N., for fransk. Og denne mannen her borte var Victor Le Doux, fra Arne Vicks menighet der ute, og han skrev det ned. Og jeg har tydningen av det.

¹³⁵ Lytt til dette, hvis jeg kan lese det.

“Jeg, Victor Le Doux, er en fullbløds franskmann; gjenfødt kristen, fylt med Den Hellige Ånd. Min adresse er 809 North King Road, Los Angeles 46. Jeg går i Bethel Temple, der pastor Arne Vick er pastor. Jeg erklærer at dette er en sann oversettelse, av profetien sagt over broder Branham, gitt av Danny Henry på fransk, 11.

februar 1961, på Full Gospel Business Mens frokost. En sann oversettelse av profetien.”

136 Nå, her er hva Den sier:

Fordi du har valgt den smale vei, den vanskeligere vei, du har vandret etter ditt eget valg.

Nå, jeg kan forstå det. Moses måtte også gjøre sitt valg, også. Skjønner?

Du har valgt den presise og korrekte vei, korrekte avgjørelse, og det er MIN VEI.

Understreket, MIN VEI, Den Hellige Ånd taler tilbake.

På grunn av denne betydningsfulle avgjørelse, venter en veldig stor del av Himmelen deg. . . venter deg.

Hvilken herlig avgjørelse . . . (Lytt nøye nå.)

Hvilken herlig avgjørelse du har tatt. Dette, i seg selv, er det som vil gjøre, og få denne veldig seier i Guddommelig kjærlighet til å skje.

137 Dere ser, at det er verbet før adverbet. Ser dere, det franske. Nå, oversetteren fra F.N. oversatte det. Og gutten kan ikke ett ord, aldri hørt—aldri hørt om noe slikt som å tale i tunger. Han var en baptist. Kom tilfeldigvis inn der, og hørte musikken, og sa . . . kom opp der og stod der og hørte på at jeg talte.

138 Vel, “i den Guddommelige kjærlighet”, Guddommelig kjærlighet. Hvordan kan det være Guddommelig kjærlighet om det ikke er Den—Den Hellige Ånd? Den Hellige Ånd er Guddommelig kjærlighet.

139 Nå, og idet Billy og jeg kjørte videre nedover veien, ser dere, kjørte videre nedover veien, så sovnet Billy igjen. Og Den sa: “Jeg vil gi deg et evig tegn.”

140 Og jeg sa: “Herre, hva . . .” Jeg ventet litt og ingenting skjedde. Jeg sa: “Hva er det evige tegnet, Herre?” Og jeg ventet noen få minutter. Og akkurat da kikket jeg bort på Billy; han sov.

141 Og Han sa: “Jeg vil gi deg et evig tegn”, igjen. Han sa: “Se vestover fra der du er.”

142 Og jeg snudde hodet slik som *dette* i lastebilen, for å se; saknet farten, vet dere. Og, åh, du store, Herrens Ånd! Jeg følte det som jeg kunne rope og gråte. Og jeg kikket, og jeg så bare et fjell med hvite topper på. Jeg sa: “Jeg vet ikke, ser ikke noe evig tegn ved det.”

143 Han sa: “Navnet ditt er skrevet over det hele.”

144 Jeg tenkte: “Hva er det?” Og jeg ble virkelig svak og begynte å stoppe opp.

145 Og Billy reiste seg opp og sa: “Hva er i veien med deg?” Og jeg dro hendene mine slik som *dette*, svetten rant fra hodet mitt, og det snødde.

¹⁴⁶ Jeg sa: “Billy, det er noe som skjer. Med ett vet jeg hvor jeg har gått feil. Jeg vet at jeg har sviktet Gud.” Og det var som jeg kunne høre den sangen bli sunget, og se tusenvis av forskjellige mennesker, lamme, halte, blinde og forkrøplede; hørte et kor, stemmen av en stor, kjent stemme, som sang:

Uren! Uren! De onde ånder drev ham. (Dere
kjenner til sangen.)
Så kom Jesus og satte fangen fri.

¹⁴⁷ Jeg kunne se køer av syke overalt, og jeg måtte stoppe. Billy visste ikke hva som skjedde. Og jeg kikket opp.

¹⁴⁸ Jeg stoppet og kikket opp på fjellet, og jeg så de syv fjelltoppene. Nå, her, hvis dere ønsker å se noe: Det var syv topper på toppen av et fjell, ett fjell, som gikk over flere miles. Det siste fjellet før du kommer inn i den andre regionen; ikke flere fjell etter det. Og det gikk fra øst til vest, fjellrekken, og det var snødekt på toppen.

¹⁴⁹ De første to små toppene, og så en stor topp; og så en annen liten topp, og så en større topp; og så en liten topp, og så et kjempestort, langt, snødekt fjell. Og jeg sa: “Herre, jeg forstår ikke hva det betyr.”

¹⁵⁰ Han sa: “Hvor mange topper er det?”

¹⁵¹ Jeg sa: “Det er syv.”

¹⁵² “Hvor mange bokstaver er det i navnet ditt? B-r-a-n-h-a-m, M-a-r-r-i-o-n B-r-a-n-h-a-m.”

¹⁵³ Og det var tre fremtredende topper. Han sa: “De tre toppene er det første, andre og tredje rykk. Den første var den første delen av tjenesten din, liten fjelltopp; så ditt første rykk, ganske høyt.” Dere vet, tegnet i hånden. Deretter var det et lite mellomrom der, den gangen jeg ble tatt til side fordi jeg var for sliten. Mange av dere husker det. Og så kom skjelningen, det andre rykk. Nå har jeg hatt noen flere år her med bare litt små topper, ser dere, tilbake som om tjenesten min ennå ikke var kommet, og så kom den tredje.

¹⁵⁴ Tre er tallet for fullførelse, ser dere, den tredje. Den neste toppen var fem, nådens tall. Og den neste toppen var syv, tallet for full- . . . for fullkommenhet, slutten. “Seks dager skal dere arbeide. Den syvende er Sabbaten”, slutten på uken, slutten på tiden. Skjønner? Og jeg stoppet og jeg viste det til Billy. Og jeg kikket på dem.

¹⁵⁵ Han sa: “Det, la det stå fast. Hvis det noen gang er tvil i ditt sinn, husk dette stedet, kom tilbake hit.”

¹⁵⁶ Og Billy dunket meg på skulderen, han sa: “Pappa, se østover!” Og hvordan det skjedde, vet jeg ikke, men der på østsiden av veien var den brennende fyllingen. Milevis utenfor en hvilken som helst by, lå det en gammel søppelfylling på venstre side av veien.

¹⁵⁷ Jeg vender tilbake til misjonsfeltet. Amen. Gammel eller ung, leve eller dø, jeg vil adlyde Gud inntil døden setter meg fri. Jeg har sviktet Herren, uten å ville det. Enten jeg gjør . . . Jeg har forsøkt . . . La meg legge til dette. Skjønner? Noe mer igjen av lydbåndet? La meg legge til dette. Jeg har ønsket—jeg har ønsket å se Jesus Kristus manifestert uten en lyte. Og la brødrene som hører dette lydbåndet, og denne menigheten huske fra denne dag, grunnen til at det ikke har vært noen feil, og grunnen til at dere i alle disse årene ikke kan nevne en eneste ting som har vært sagt eller gjort som ikke har skjedd. Jeg utfordrer hvem som helst å bringe noen av de tusen tingene til plattformen, og skjelningen, og forutsigelsen av hva som ville skje; det har skjedd nøyaktig på en prikk. Nå, hvis menigheten tror det, si: “Amen”, så at . . . [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Det er ikke en person i verden som kan vise til noe. Men la det være kjent for menigheten her og for menigheten heretter: hvis Gud presser en mann gjennom et rør, og han ikke beveger seg i det hele tatt før Gud forteller ham, så er det ingen tro forbundet med det. Det er Gud som puffer deg til noe. Og det har bygd tjenesten dit hen at ingen kan si ett ord imot den. Men fra nå av, la meg først tale til dere i Herrens Navn, før dere lytter, fordi jeg må gå ut ved tro. Jeg må gjøre det ved tro, enten jeg tror det er rett eller galt, eller hva. Jeg må velge så godt jeg kan, og så gå å gjøre det. Grunnen til at det ikke har vært galt, er fordi jeg har ventet inntil Han sa at jeg skulle gjøre det. Jeg har ventet på Ham. Så det var ikke meg; det var Ham.

¹⁵⁸ Men, ser dere, selv den store Paulus kom i vanskeligheter en gang. Og mange ganger har Gud gjort ting eller latt Sine tjenere gjøre det, som var feil, for å kunne bevise disse tingene. Nå, vi vet at mennesker kan gjøre feil, men Gud kan ikke gjøre noen feil. Men hvis jeg nå går ut på feltet for å forkynne, og gjør slik jeg—jeg gjør, så må jeg sette opp møtene på forhånd og—og få dem inn i en plan. Og kanskje dette er den store tiden som kommer som vi har sett fram til. Og sannelig hvis “Dette i seg selv er en veldig ting som vil bringe, og få til å skje, den veldig seieren i den Guddommelige kjærlighet”, og det er verbet foran adverbet, da er det Guddommelig kjærlighet, som er Gud. Skjønner? Og så behøves Guds kjærlighet å stråle ut der ute i frontlinjen og stå i gapet for folket.

¹⁵⁹ Og disse Rickiene og Rickettaene, som så har spottet ordene, og jeg har kalt dem “Ricky” og “Ricketta”, Gud lot meg forstå at jeg ikke skulle gjøre dette, fordi mange av dem er likevel Hans barn. Jeg er en . . . De kan ikke noe for at de oppfører seg så annerledes. Noen av disse gamle, kalde formelle kirkene har dem, den ånden over seg, og de er like mye i—i fangenskap som Israel var i fangenskap, like så mye som da Moses gikk ned for å utfri dem fra slaveri. Mennesker som elsket Jesus Kristus, ville tjene Ham hvis de bare visste hva de skulle tjene Ham ved. Og

de er i fangenskap under denominasjonalisme som sier til dem: "Ikke gjør *dette*, og ikke gjør *det*."

¹⁶⁰ Men Guds kall må komme: "Hver den som vil marsjere mot det lovede Land, la ham marsjere." Vi er på vei mot det lovede Land. Amen. La dem komme, marsjere. Vi er på vei for å møte Kristus i endetiden. Og jeg ønsket å bringe dette til dere slik at dere kunne se, og vise dere det, de feil som en mann kan gjøre, og likevel være oppriktig.

¹⁶¹ Moses mistet medfølelsen med sitt folk fordi de ikke ville høre på ham. Og, broder Roy, ser du drømmen din? Og nå kan jeg ikke gå, med en tjeneste som det, før jeg føler det annerledes i mitt hjerte om det, uansett om Gud sa det til meg. Men det er den forandringen som broder Roy . . . så komme. Noe må forandre meg, fordi jeg, i mitt hjerte, hvis jeg går ut der og føler på den måten jeg gjør nå; jeg føler fremdeles at de burde ha hørt på Budskapet, de burde ha gjort det. Og jeg har ikke den medfølelsen med folket som jeg burde ha. Inntil jeg kan få den medfølelsen, er det ingen vits i at jeg drar, fordi jeg ville være en hykler.

¹⁶² Og alle disse årene har jeg forsøkt å tjene Ham med et sant hjerte, og jeg vil ikke gå ut der å være en hykler. Jeg må føle det, at det ikke er *Ricky* og *Ricketta*, og det er ikke denne *gjengen*. Det er Guds barn som er i trelldom, som jeg må gå til. Inntil jeg kan føle det slik, må jeg bare streife rundt, forkynne på noen stevner og slikt, men vente.

¹⁶³ Jeg har en liten sang. Jeg kan ikke synge. Jeg vil bare sitere den for dere. Brødre, jeg lagde nettopp et utkast. Jeg har ikke skrevet det ferdig ennå. Det er ikke skrevet riktig. Jeg vet ikke engang om jeg kan lese det eller ikke. Den er på melodien fra *Republikkens kampsang*: "Glory, glory, halleluja!" Dere har hørt den. "Glory, glory, halleluja!" Hvor mange? Selvfølgelig, vi har alle hørt den.

Den omreisende predikanten red gjennom landet,

Med en rifle på skulderen og en Bibel i sin hånd;

Han fortalte prærie-folket om et velsignet Løftesland,

Og mens han red, så sang han.

Hvil deg, hvil deg,

Hvil deg på den evige arm;

Hvil deg, hvil deg

Hvil deg på den evige arm.

Han talte om den kommende dom og ild og svovel;

Og en herlig, evig Himmel for de rettfærdiggjorte alene.

Mens han red over fjellene kunne du høre ham
 synge denne sangen,
 Idet han red i vei.

Det er kraft, kraft, underbar kraft,
 I Lammets Blod;
 Det er kraft, kraft, åh, underbar kraft,
 I det dyre Lammets Blod.

¹⁶⁴ Den gamle omreisende predikanten. Dere husker ham.
 Skjønner?

Nå er riflen hans gammel og rusten, og den
 henger på veggen;
 Bibelen hans er helt utslitt og støvete, og . . .
 sjelden rørt i det hele tatt; (Det er riktig.)
 Men Budskapet som Den bringer oss vil møte
 oss på den Dag,
 For Guds Sannhet marsjerer fremdeles videre.

Alle:

Glory! Glory, halleluja!
 Glory! Glory, halleluja!
 Glory! Glory, halleluja!
 Hans Sannhet marsjerer videre.

¹⁶⁵ Jeg skal lære meg den. Jeg stod i morges da jeg skrev den
 ned, la hånden min på min gamle rifle som henger på veggen. Jeg
 tenkte: “Det vil ikke bli lenge til.”

Hans rifle er gammel og rusten, og den henger
 på veggen, (Det er riktig.)
 Og Bibelen er slitt og støvete, og er sjelden rørt
 i det hele tatt;
 Men hans Budskap fra denne Bibelen . . . ved
 Dommen en dag;
 Og Hans Sannhet marsjerer fremdeles videre.

¹⁶⁶ Guds Sannhet er denne Bibelen! Ja. Jesus Kristus er den
 samme i går, i dag og for evig.

¹⁶⁷ Den gamle omreisende predikanten med rifla over ryggen,
 Bibelen i hånden, red over prærien, og opp over fjellene, og ned i
 avkroker og overalt, og forkynte om et kommende Tusenårsrike,
 om en kommende brennende Dom for de urettferdige, og
 forkynte om et Guds Rike for de rettferdige. Det er sant. Den
 gamle Winchestern ruster bort. Og Bibelen, de—de har en eller
 annen sex-bok i stedet for Den. Men Guds Sannhet marsjerer
 fremdeles videre. Han gjør Seg Selv like så virkelig i dag, og
 beviser det, som Han noen gang var.

Guds Sannhet marsjerer fremdeles videre!

Glory! Glory, halleluja!
 Glory! Glory, halleluja!
 Glory! Glory, halleluja!
 Hans Sannhet marsjerer videre.

¹⁶⁸ Hvorfor? Noen vil ta imot Det. For Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. La oss synge den igjen. Nå er vi blandet sammen her, metodister, baptister, lutheranere, alt annet. Mens vi synger det siste refrenget, la oss håndhilse på noen rundt deg, og så vil vi avslutte.

¹⁶⁹ Og nå, husk, dere som må gå til deres egen menighet, gå i kveld. Hils pastoren deres fra meg. Og—og be også for meg, hver enkelt av dere. Og så vil jeg at dere skal huske, hvis dere ikke har noe annet sted å dra . . .

[Broder Branham snakker til broder Neville—Red.] Og om du har noe.

Etter broder Nevilles budskap i kveld, etter at han har hatt sitt budskap, så ønsker jeg å lage et lydbånd som heter *Det røde blinkende lyset på Hans Komme*, ser dere, i kveld. Herren velsigne dere nå. Og neste uke, vil jeg, neste søndag, om Herren vil, er jeg kanskje tilbake igjen for å lage et nytt lydbånd, for jeg må være i Arkansas denne førstkommande uken.

¹⁷⁰ Ja vel, la oss synge igjen nå, og håndhilse nå.

Glory! Glory, halleluja!
 Glory! Glory, halleluja!

Herre Jesus, velsign disse lommeterklærne . . . ? . . . i Jesu Kristi . . . ? . . .

. . . videre.

Priset være Gud! La oss nå bøye våre hoder bare et øyeblikk.

¹⁷¹ Du kommer akkurat i tide, broder Ruddell. Kom opp hit bare et øyeblikk og be. Broder Ruddell, en annen av våre medbrødre her, i et lite samfunn av menigheter vi har sammen, helt interdenominelt. Og jeg har hørt om det modige standpunktet som broder Ruddell har tatt for—for Evangeliet. Og derfor sier jeg—jeg dette, broder Ruddell, at alt langs veien . . . Gud har ikke lovet en lettvin blomstervei. Men Han lovet en kamp, ja, men Han lovet seier. Det er saken.

¹⁷² Jeg husker da jeg først tok dette standpunktet, selv min egen mor og far ønsket å sende meg bort fra hjemmet. Skjønner? Men, åh, du store, hvor jeg døpte dem i Herren Jesu Navn! Det eneste håp jeg har i dag er på grunn av det standpunktet. Jeg er så glad for at Bibelens Budskap, fra den gamle, omreisende predikanten ned til denne tid . . . Selv om folk har fått tak i Det og de har snudd Det opp ned, og de har lagd denominasjoner og puttet læresetninger og alt annet inn i Det, så marsjerer Sannheten fremdeles videre. Det er riktig. Den marsjerer fremdeles videre.

¹⁷³ Gud velsigne dere, hver enkelt, og vi håper å se dere igjen veldig snart. Inntil da, vil dere gjøre meg denne ene tjenesten, både her og på lydbånd også, dere brødre? Be om at Gud vil legge ned i mitt hjerte dette noe som jeg mistet der ute i dette komplekset. Det er så lett å bygge opp et kompleks.

Jeg hadde en samtale her om dagen med min broder Way som sitter her, står her foran. En god mann, men bygde opp et kompleks, et annet slags kompleks, gjorde det samme. Broder Way, man kan så lett gjøre det; det er bare at du får et eller annet i tankene dine, og fortsetter å tenke på den måten. Gå tilbake og sjekk det med Skriften, og se om det er riktig eller ikke, og gå så videre derfra. Ja. Ikke mist medfølelsen med folket. Skjønner? Du må huske at de ikke er lagd av sagflis. De er kjøtt og blod, mennesker og en sjel. Be for meg, alle sammen, om dere vil. Gud velsigne dere nå.

Vi skal bøye våre hoder og be broder Ruddell om han vil . . .

¹⁷⁴ Unnskyld? [Broder Parnell sier: “Broder Branham, jeg har noe jeg ønsker å si, tar meg bare et halvt sekund.”—Red.] Ja vel, broder. [Broder Parnell forteller om en drøm han drømte.] Priset være Gud! Dette er en forkynner. Noen vet kanskje ikke det. Og han var en i gruppen som jeg ikke hadde tid til denne morgenen, som var i en av disse drømmene, som talte om at jeg dro den andre veien, ser dere, mot vest, dro vestover denne siste gang. Broder J. T. Parnell.

¹⁷⁵ Nå, det kan hende det er fremmede her som undres over folk som har drømmer, fra drømmere. Nei, vi står ikke for alle slags drømmer og slikt, men vi tror at Bibelen sier: “Og det skal skje i de siste dager, at Jeg vil utøse Min Ånd over menneskene; og de skal profetere, og skal se visjoner, og drømme drømmer.” Og så lenge dette er mellom Bibelens permer, er det min plikt å tro det og å forkynne det. Og når folk forteller drømmer, hvis Herren ikke gir tydningen, så lar vi det gå. Og hvis det er noe . . . Når noen taler i tunger, må det være noe til menigheten, og det må skje, også. Hvis ikke, er det en ond ånd. Det må skje, fordi tydning av tunger er profeti. Vi vet at det er rett. Så vi prøver her å leve Bibelen akkurat slik Den lærer oss. Ta ikke noe bort fra Den eller legg ikke noe til Den, men bare lev Den slik Den er. Herren være velsignet. Det hjalp meg, broder J. T., til å tro det . . . Gud sa ikke til meg at jeg skulle gå ut nå og gå på kompromiss med synd, men bare gå ut og bare fortsette videre. Skjønner?

¹⁷⁶ La oss be nå. Broder . . . [En søster i forsamlingen roper ut—Red.] . . . Noen besvimte. Bare et øyeblikk. Sitt stille, alle sammen. Skjønner? [Broder Branham går fra talerstolen og går ned i forsamlingen.]

¹⁷⁷ Himmelske Far, la Din nåde og godhet være med broder Way. I Jesu Kristi Navn, må han komme tilbake. Gi ham tilbake, Herre, og gi ham styrke og helse.

Så hjelpe meg, hjertet hans begynte å slå igjen! Vær stille, alle sammen, og bare be.

Herre Jesus, la Din godhet og nåde være med broder Way, i Jesu Kristi Navn.

¹⁷⁸ Det er over. Mens jeg står her på dette alteret, hvor begravelser har blitt holdt. Her hvor jeg står, har hundrevis av mennesker bedt seg gjennom til Kristus. Jeg kom ned, øynene hans var stive, pulsen var borte. Og ikke mer enn kalte på Jesu Kristi Navn, og pulsen hans begynte å komme . . . ? . . . Som en korsets tjener, sier jeg det i Jesu Kristi Navn. Er Han ikke underfull? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Et hjerteinfarkt. Skjønner? Jeg er så takknemlig for at det skjedde akkurat nå, i stedet for å vente til vi hadde gått. Ser dere Guds nåde? Herren være velsignet!

La oss bare bøye våre hoder.

¹⁷⁹ Himmelske Far, vi takker Deg nå for Din godhet og Din nåde. Du er alltid i vår midte. Gi meg, Herre, Olje i lampen min. Gi meg Herrens Stav, slik at jeg kan strekke Den ut, over de syke og plagede. Slik at jeg kan bringe Den ut over . . . for å gi utfrielse til de som er trengende, og dom til de som forkaster Det. Gi det, Far. Vi takker Deg for all Din godhet, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Broder Ruddell, Gud velsigne deg, broder.

Å STILLE SEG I GAPET NOR63-0623M
(Standing In The Gap)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags formiddag den 23. juni 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org